

অসমৰ একমাত্ৰ হাস্য ব্যংগ বাৰ্তালোচনী

কেৱল হাঁহিবৰ বাবে

হাঁহি হাঁহি পঢ়িবৰ বাবে

গান্ধুটকুট

একত্ৰিংশতিত্বম বৰ্ষ

নং সংখ্যা

এপ্ৰিল, ২০২৫

এই সংখ্যাৰ আকৰ্ষণ

বেবেৰিবাং কবিতা চ'ৰা

মহিনাহাঁতৰ বকলা

ৰস বচনা আৰু বগৰ

ব্যঙ্গ গল্প

হাঁহো আহক

ভাকুটকুটৰ বাশিফল আৰু বহুতো...

ଭାକୁଟକୁଟ

କେବଳ ହାଁହିବର ବାବେ

ହାଁହି ହାଁହି ପଢ଼ିବର ବାବେ

ଭାକୁଟକୁଟ ପ୍ରକାଶନ ଗୋଷ୍ଠୀ-

- ମୁଖ୍ୟ ଉପଦେଷ୍ଟା** - ଡେଓପିଲ୍ ଉପେନ୍ଦ୍ରଜିତ ଶର୍ମା, ପ୍ରାକ୍ତନ ସମ୍ପାଦକ, ଅସମ ସାହିତ୍ୟ ସଭା ।
- ଉପଦେଷ୍ଟା ସକଳ** - ଉମେଶ ଚେତିଆ, ମିହିବ କୁମାର ବରରା, ଅନୁନ୍ତ କୃଷ୍ଣ ମହନ୍ତୀ, ଲୋକ ନାଥ ଗଟ୍ଟେ,
ଉସା ବରଗୋହାଁଇ, ନାମେଶ୍ଵର କାର୍ଦ୍ଦଂ, ଯଦୁମଣି ଗୋସ୍ବାମୀ, ଜହେନ୍ଦ୍ର ହାଜଂ ।
- ସଭାପତି** - ବିନୀତା ଚୌଧୁରୀ ଗାବୋଦିଆ ।
- ଉପ-ସଭାପତି** - ଦିବ୍ୟ ଗଟ୍ଟେ, ନୀଲାନ୍ଧବ ଦତ୍ତ, ଧ୍ରୁବଜ୍ୟୋତି ଦାସ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରଭା ଗୋହାଁଇ, କୁଞ୍ଜଲତା ବଡ଼ା ।
- ସମ୍ପାଦକ** - କରବୀ ଦେଉବୀ ।
- କୋଷାଧ୍ୟକ୍ଷ** - ବିଣୀ ତାମୁଲୀ ।
- ସହଃ ସମ୍ପାଦକ** - ଦିପକ ଭବାଲୀ ।
- ସଦସ୍ୟ-ସଦସ୍ୟା** - ଅମୃତ ବୁଢାଗୋହାଁଇ, ମନିବାମ ବଡ଼ା, କଳକଳତା ଗଟ୍ଟେ ବୁଢାଗୋହାଁଇ, ଦିଗନ୍ତ ଦେଉବୀ ।

ସମ୍ପାଦନା ସମିତି

- ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ** - ବିମଲ ବାଜଖୋରା ।
- ସମ୍ପାଦକ** - ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରଭା କାଟନୀ, ଟଂକେଶ୍ଵର ଭବାଲୀ, ପୁଞ୍ଜା ଚୁତୀଯା ।
- ପ୍ରଚାର ଆର୍କ ପ୍ରସାର ସମ୍ପାଦକ**- ବୀରେଣ କୁମାର କୋରବ ।

- ପ୍ରକାଶକ** : ଭାକୁଟକୁଟ ପ୍ରକାଶନ ଗୋଷ୍ଠୀ
- ଅଂଗ ସଜ୍ଜା** : ଗୋବାଙ୍ଗ ଦେଉବୀ
- ନକ୍ଷା ସଂଗ୍ରାହକ** : ରାଜୀର ବାଜଖୋରା
- ଅନ୍ତର୍ବିନ୍ୟାସ** : ଦେରଜ୍ୟୋତି ଦେଉବୀ (ଦିଗନ୍ତ)

ମୁଦ୍ରଣ : ମନଜିଏ ଅଫଛେଟ୍ ପ୍ରିଣ୍ଟାର୍, ଧେମାଜି । **ମୂଲ୍ୟ** : ୫୦.୦୦ ଟକା ମାତ୍ର

ভাকুটকুট ভেটিলেটৰেদি

সম্পাদকৰ ভূষকা

বিৰধীৰ এক্য ফফৌ ফৌ

বিৰধীৰ এক্য ফফৌ ফৌ। ইফালে গৌ সিফালে গৌ।। ইটিয়ে মাৰিছে লেং। সিটিয়ে
কৰিছে কেং কেং।। মাজত সোমাল নাগৰিক মঞ্চ। যেন এইখন থিয়েটাৰ মঞ্চ।। বিধে বিধে
বীৰে মাতিল বচন। হৈ গ'ল বিৰধীৰ ভেটি উচ্ছন।। তৈয়া-ময়া লাগিল বণ। মন-মগজু জ্বলে
ঘনে-ঘন।। কথা শুনি সবেও নিফাট-ফাট। বিছাৰি ফুৰিছে মিলন এক্সপার্ট।। এলাগিয়ে বুলিছে
গৌ গৌ। সিগালিয়ে চিএওবিছে ভৌ ভৌ।। বিৰধীৰ ভেটি হ'ল উচ্ছন। চৰকাৰী পক্ষৰ মন
প্ৰসন্ন।। থুতৰি তলৰ ডাঢ়ি মোহাৰি ওলাল এজন পণ্ডিত।
হিমুছাৰে তেওঁকো কৰিছে দণ্ডিত।। বিৰধীৰ এক্যৰ দেখিলো
লীলা। ভাকুটকুটে বোলে এইসকলৰ নট চিলা।। বিৰধীৰ
এক্য বুলিলো ফুকফাক। বজাই আছে এনেই ঢোল-ঢাক।।
বাম পানীতে উঠিল টো। বিৰধী এক্য বোলো ফফৌ ফৌ।।

ইতি

শিমল অৱৰ হৃষ্ণ

মুখ্য সম্পাদক, ভাকুটকুট

অসম একমাত্র হাস্য-ব্যংগ বার্তালোচনা

বেবেরিবাঁ কবিতা চ'ৰা

“নাক” তোমাক জনাওঁ স্বাগতম

নাক ? ই কি !

ইটো নহয় কাৰোবাৰ তিলফুলীয়া নাক,
আৰুতু নহয় সুস্বাদু আহাৰৰ
ঘাণ লোৱা নাক।

এই নাকৰ নালাগে লাজ,
এই নাক কাটি সতিনীৰ যাত্ৰা
ভঙ্গ কৰিবও নোৱাৰি,
তেতিয়া হ'লে ই কি !

এই নাকৰ আন এটা নাম হ'ল
“যমদূত”।

ই আহিব লাগিছে মৃত্যুদূত হৈ
মহাবিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয় সমুহলৈ।
এই মৃত্যুদূতে আগতিয়াকৈ
বছতো অচিন বেমাৰ বিজাণু পঠিয়াই দিছে
উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান সমুহলৈ।

... মায়া বৰুৱা, ধেমাজি

লগতে পঠিয়াই দিছে দৰৱৰ টোপোলা
আৰু—

শুশ্রাব সম্বলো।

যি জনে পাৰে এই বেমাৰৰ লগত চিনাকী হৈ
শুশ্রাব আৰু দৰৱৰ সু-ব্যৱহাৰ কৰিব
তেওঁক যমদূতে বেহাই দিব।

কিন্তু যি জনে ইয়াক প্রতিৰোধ কৰিব নোৱাৰে
তেওঁৰ নিস্তাৰ নাই-নাই-নাই।।

এই বেমাৰৰ বীজাণু বোৰে
আমাৰ মহাবিদ্যালয়কো আগুৰি ধৰিছেহি
চাৰিওফালৰ পৰা।

এই নাকৰ লগত আমি ইতিমধ্যে
চিনাকী হৈছো,

বেমাৰকো চিনাকু কৰিব পাৰিছো,
শুশ্রাবও চলিছে পূৰ্ণ উদ্যমে

আৰু দৰৱৰো সু-ব্যৱহাৰ কৰিব জানিছো।
 আমাৰ বিশ্বাস—
 আমি অতি সোনকালে
 আৰোগ্য হৈ উঠিম।
 এই অচিন ৰোগত আক্রান্ত হৈও
 আৰোগ্য হৈ উঠা
 মহাবিদ্যলয় আৰু বিশ্ববিদ্যলয় সমূহক
 নাকৰূপী যমদূতে চাবলৈ আহিব।
 আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈও আহাৰ কথা
 “২০২৪” বৰ্ষৰ মে’ মাহৰ আগে আগে
 হে যমদূত, তোমাক আমি জয় কৰিম।
 সতী বেউলায়ে যি দৰে
 যৃত স্বামীৰ জীৱন ঘূৰাই আনিছিল,
 সেই দৰে আমিও ঘূৰাই আনিম
 আমাৰ মহাবিদ্যালয় জীৱন।
 তোমাক স্বাগতম জনাবলৈ
 আমি সাহসৰে—
 আৰু বহুতোহেপাহেঁৰে বাট চাই আছে
 হাতত অজস্র ফুলৰ মালা লৈ
 “নাক” আহা—
 তোমাক জনাও স্বাগতম্।।■

বিহুৰীয়া দেশপ্ৰেমমূলক গীত

নদী বাঞ্ছেই ক'ব

শ্ৰী... মণিবাম বড়া
 বৰদলনী, ধেমাজি।

জীয়াই থকা
 উপায় আৰু
 আছেনে...
 অসমীয়া
 মৰিম এদিন
 ওপঙ্গি আমি
 পচা কাঠৰ নিচিনা
 নদী বাঞ্ছেই—
 ক'ব আমাক—
 নদী বাঞ্ছেই ক'ব
 প্ৰৱল ভূই কম্প হ'লে—
 অসম হজম হ'ব,
 এই কথা—
 হয়তো এদিন
 ইতিহাস হৈ ৰ'ব
 জিলিকি থাকিব
 পাতত—

জিলিকি থাকিব

আমাক—

আমাক বা

কোনে ৰং চাব,

নদী বাঞ্ছেই-

ক'ব আমাক-

অসমৰে—

অসমীয়া—

অ' অসমীয়া—

অসমৰে প্ৰাণ—

নদ-নদী, নে-জান

অসমৰে প্ৰাণ—

নদ-নদী, নে-জান

শুকালে—

হ'ব মৰুভূমি—

আহিলে বান

নাই পৰিভ্রাণ !

থাকিবনে বাৰু

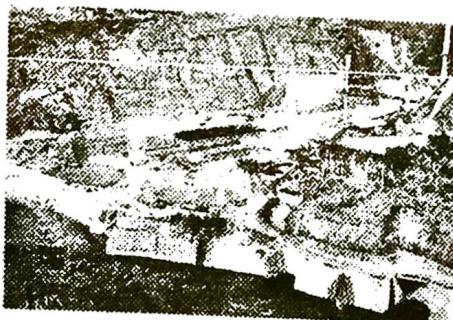
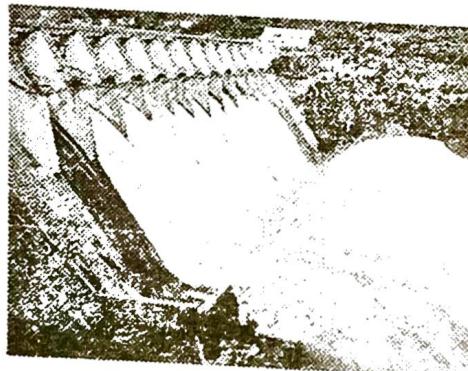
আমাৰ আভিমান !

সকলো—

জলতে জাহ যাব

কাৰু ক'ত—

কিনো গতি হ'ব

কোনেনো কাৰ হৈ ক'ব

আমাৰ বা

কোনে ৰং চাব,

উত্তৰ বিচাৰিলেই

আমাক—

নদী বাঞ্ছেই ক'ব

নদী বাঞ্ছেই ক'ব ||

ঠুনুকা—

পৰ্বত পাহাৰ

তেনেই- অসমীয়া

আয়ুস—

হ'বনে যুগমীয়া

নাপায়— উকলিব দিন

কৰিব-সমুদ্রতে লীন

কিছুমানে—

সচাই- মিছাই

ভালে-বেয়াই ক'ব

ভালে-বেয়াই ক'ব

আমাৰ আকৌ

প্ৰজন্মহে

ভুক্ত-ভূগি হ'ব

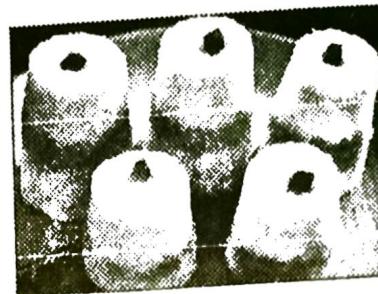
নদী বাঞ্ছেই ক'ব—

আমাক নদী বাঞ্ছেই ক'ব || ■

টেকেলী পিঠাৰ বিৱৰ্তন

শ্ৰু...ভাস্কৰ জ্যোতি দাস

ঢাকনি থকা টেকেলী পিঠাটোত
পানী গৰম কৰি,
ভাপ হোৱালৈ পিঠাৰ যোগাৰ
বিছাৰি অনা খৰি।
কেচঁ চাউলৰ গুড়িখিনিত
লৈ জোখত পানী,
নাৰিকল চুৰকা আৰু চেনি
লৈ মজাকৈ সানি।
চালনীত চালি এই মিশ্রণ
ঢাকনিত বান্ধি লোৱা,
টেকেলীৰ মুখত সিজিবলৈ
ভাপত বহুৱাই থোৱা।
টেকেলী পিঠা নাম যাৰ
আছিল তাহানিতে,
কেটলি পিঠা নাম ল'লে
কেটলিৰ ঢাকনিটো।
যি ঠাইত কেটলিটোক
ডেক্কি বুলিও কয়,
তাত ডেক্কি মুখত দিয়া

নামে জনাজত হয়।
তাৰ পিছত বুদ্ধিয়কে
কুকাৰ এটি আনি,
গিলাচ পিঠা নাম থ'লে
অকন মান গুড়ি সানি।
আজি কালিৰ চেনেহীয়ে
চেকনী এপাত পালে,
চেকনী পিঠা নামটো দি
জ্যোতি লগাই খালে।■

সাঁথৰ-

—কুঞ্জ বড়া, সংগ্রাহক

- ক) মাক জুতুলি-পুতুলী পুতেক চোকা টেকেলা?
- খ) এঠেঙ্গীয়া বগলী নিতো নাচে গধুলি?
- গ) কি জীৱই উপজিয়েই মাকক খায়?
- ঘ) গচ্ছ ওপৰত গুটি, গুটিৰ ওপৰত গচ্ছ, ই কি
নিলাজচৰ সঁচ?

সাঁথৰৰ উন্দৰ-ক) জলকীয়া, খ) বিছনী, গ) কেকুৰাঘ) মাটিকঠাল

খাই মৰিল নদাই নেখাই মৰিল ভদাই

শ্ৰ...বিশ্ব জিত গঙ্গে

এখন গাঁৱত দুজন বুঢ়া
নদাই আৰু ভদাই
একে গাঁৱৰ জ্ঞাতি যদিও
মকামিলাহে নাই।
এটুপি নধৰিলে পুৱাই
দেহা কঁপে নদাই
ভদাই পিছে কীৰ্তন কৰে
একেবাৰে গোসাঁই।
ভদাই দিৱে শৰণ-ভজন
মদ পানী নাথায়,
পুৱা-গধুলি নাম কীৰ্তন
আহাৰত ধ্যান নাই।
নদাই আকৌ ডিঙ্গিলৈ গিলে
মদেৰেই মুখ ধূৱে,
অবিচাৰে ভোজন কৰে
জানে সকলোৱে।
এদিন লাগিল ডাঙৰ লেঠা
নদাই ভদাই নাই
জীৱনৰ কায়া ত্যাগ কৰি
ইহঃসংসাৰ বিদায়।
বিদায় বেলাত গুঞ্জন উঠিল
মুখ বাগৰিল প্ৰায়..
খাই মৰিল নদাই বুঢ়া
নাথায় মৰিল ভদাই।■

মই আৰু সপোন কুঁৰৰী

শ্ৰ...টুটুমনি বৰা

খজুৰা ব্ৰক মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয়
মই এদিন আছিলো শুই
বিচনাৰ ওপৰত।
হঠাত সপোন কুঁৰৰী আহি
পালেহি মোৰ ওচৰত।
মৰমৰ জালত মই
সপোন কুঁৰৰী ধৰিলো সাৱটি।
সপোন কুঁৰৰীয়ে মোক পেলালে
পেলালে গছকি।
মোৰ যেতিয়া উঠিলে খং
সপোন কুঁৰৰী পলাই পত্ৰং
পুণৰ মই পৰিলো শুই
সপোন কুঁৰৰী আহি দিলেহে শুই।
সপোন কুঁৰৰীয়ে বুলিলে মোক
নেদেখাও সপোন আজিৰ পৰা তোক।
মই বোলো নহ'ব নহ'ব
দেখাৰ লাগিব সপোন।

এই বুলি সপোন কুঁৰৰীক
ধৰিললো গবামাৰি।
থলককৈ পৰিল গালত
কাণতলীয়া চৰ।
মায়ে বোল তই এটা মস্ত
মস্ত “প্ৰেমেশ্বৰ”।।■

পাবত গজা

শ্ৰ... পূৰৱী কাকতি
কঢ়াকান উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়

মই হ'লো এটি পাবত গজা
নামতহে শিক্ষক,
পিছ ফাল দিলেই মই
বছতেই কৰে ফুচ-ফাছ
মই হেনো বক্ষকেই ভক্ষক।
কিয়নো কয় তেনেকৈ মোক
ভাবিয়েই নাপাওঁ চোন
নিদিয়ে যদি গধুৰ কৰি,
মোৰ জেপ
কেনেকৈ দিম প্ৰশ্ন উত্তৰবোৰ
সিহঁতক,

আপুনিয়েই ভাৱকচোন।
মোৰ হাততেই যদি আছে
প্ৰশ্নৰ গধুৰ গধুৰ টোপোলা
কিয়নো বাৰু মই মোনাটো মোৰ
লৈ ফুৰিম কৰিবলৈ ফোপোলা।
দিলোৱেই যেনিবা দুটামানক,
কেনেকৈ যে কোনে গম পায়
উমান পোৱাই টান।
তাকেই লৈ কিমান যে হৈ চৈ
চাৰিওফালে,
গোটেই সোপাই টনা আজোৰা কৰি মোক
বঙ্গ ঘৰৰ আলহি
কৰিহে এৰিলে।
এতিয়া ভাবিছো মোৰ বাবে
বঙ্গ ঘৰটিয়েই ভাল,
দুবেলা-দুসাঁজ
আৰামত পাওঁ
নাই একো আছুকাল।
সেয়ে ভবিছো বাহিৰলৈ আৰু
নাযাও মই ওলাই
চোচৰাই মোক নিনিয়ালৈকে
যমৰ টেকেলাই।■

জীয়াধল নৈ

শ্রু... জহেন্দ্র হাজং

কিমান পুৰণি আমাৰ জীয়াতল নৈ ?
 পাহাৰৰ পৰা নামী অহা কালজয়ী হৈ !
 ক'ত যুগৰ পৰা প্ৰহিত তুমি ?
 গণনা কৰিব নোৱাৰো তোমাক আমি !
 দক্ষিণৰ দিশে তুমি গতি কৰি,
 লগত সংগ কৰিলা সোৱনশিৰি ।
 সাগৰৰ দিশে তুমি ধাৰমান হৈ,
 আমাৰে জীয়াতলনৈ খনি বৈ ।
 ভৰ বাৰিষাত কালৰূপ ধৰি,
 সংসাৰ কৰিলা সপোন তৰি ।
 ক'ত খাল ক'ত বিল কৰিলা সমান
 আছে জানো তোৰ সমান বলীয়ান ?
 সময়ে সময়ে গতি পথ সলায়,
 ঘৰ বাৰী খেতি পথাৰ বুকুত ভৰায় ।

পুনৰ সপোন বচো ধৰংস স্তুপৰ মাজত ।
 তথাপিও তুমি আমাৰে জীয়াতল
 বানে গৰকা ধেমাজি প্ৰচাৰত প্ৰৱল ।
 আৰৰ্বা ক'ত যুগ চলিব সংহাৰ ?
 জীয়াতলক ভেটা বান সকলো অসাৰ ।
 কৌটি কৌটি টকা পানীত গ'ল,
 এক শ্ৰেণী মানুহৰ পকেট গৰম হ'ল ।
 তথাপিও বান সমস্যা সমাধান বাকী,
 আঁচনিৰ ধন লুটি কৰে ফাকি ।
 কামৰ লোভী নহয়, ধনৰহে লোভী,
 দেশৰ প্ৰগতি নহয়, কেৱল ধনৰহে ভোগী ।
 সুমতি দিয়া প্ৰভু জগতৰ হকে,
 সকলোকে সুখে-সন্তোষে বাখক ভগৱন্তে ।■

সাঁথৰ-

কুঞ্জ বড়া, সংগ্ৰাহক

- ঙ) ওপৰৰ পৰা পৰিল টেকেলী তাৰ পেটত এশ
ভেকুলী ?
- চ) ঠাণ্ডত শুৱে গৰমত নাচে, নাচা বন্ধ হ'লেই মৰো
মৰো যেন লাগে ?
- ছ) খেদিলে নেয়ায় নেখেদিলে যায় ?
সাঁথৰ উত্তৰ- ঙ) পকা কঠাল, চ) ফেন, ছ) শামুক ।

মহিনাট্ৰ বকলা

মৰমৰ মইনাহঁত,

বৈতৰণীপৰীয়া মৰম লবা। এই ঘূৰণীয়া পৃথিৰীত যে কি নঘটিছে তাক
তত্ত্ব ধৰিব নোৱাৰি। চিৰিয়াৰ গৃহ যুদ্ধ, বাচিয়া ইউক্রেইনৰ যুদ্ধ, ইজৰাইল সমাচৰ যুদ্ধ,
তোমালোকৰ চুবুৰীয়া ৰাষ্ট্ৰ পাকিস্তানত সন্ত্রাসবাদীৰ আক্ৰমণ, বাংলা দেশৰ ছাত্ৰ আন্দোলন
আৰু তোমাৰ উভৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বাজ্য মণিপুৰত গোষ্ঠী সংঘৰ্ষ এইবোৰৰ পৰা অহা অগণন
আয়াই আহি আমাৰ যমপুৰ দখল কৰিছেহি। শেষত সেইবোৰ আয়া-প্ৰেতায়াই আমাৰ
বৈতৰণীপৰীয়া ৰাইজকো শান্তিৰে থাকিবলৈ দিয়া নাই। চাৰিওফালে অশান্তিয়েই অশান্তি।
এই অশান্তিৰ বান্ধা যমৰাজৰো দৃষ্টি গোচৰ কৰা হৈছে। যমৰ দুৱাৰ দলীত আয়া- প্ৰেতায়াৰ
ভিবত যমপুৰীতো ন যযৌ-নতঙ্গো হৈছে। পৃথিৰীত বাস কৰা নৰমনিচহঁতৰ কিয় এনেবোৰ
উৎপাত বাঢ়িছে। আমি বৈতৰণীপৰীয়াই তলকিব হ'লৈ পৰা নাই। আমাৰ লুইত পৰীয়া
ৰাইজক সতৰ্ক কৰি দিছো যাতে এনে ধৰণৰ পাল্লাত নপৰে। তোমালোক আটায়ে কুঁশলে
থাকা। শেষত বৈতৰণীপৰীয়া লেৰেলা মৰমেৰে।

ইতি

তোমালোকৰ

গেঞ্জেলা নিছাদেউ

বৈতৰণীপৰীয়া -যমপুৰ।

দেউতা

শ্রুতি অনুবাগ প্রতিম ভৰালী
পঞ্চম শ্রেণী, এছ এফ এছ স্কুল, ধেমাজি

দেউতা তুমি ক'ত?
তুমি আমাৰ পৰা বহু দূৰত
চোৱা! মা আৰু মই কান্দিছো
তোমাক হেৰুৱাই।
তোমাৰ অবিহনে আমি
আজি বৰ অকলশৰীয়া
হৈ পৰিছো অ' দেউতা
তুমি কিয় আমাক এৰি
গুঁচি গ'লা অ' দেউতা
তুমি দিয়া মৰমবোৰে বৰকৈ
আমনি কৰিছে অ' দেউতা
এতিয়া মোক দেহা বুলি মাতিবলৈ
এয়া চকলেট এটা আনিছো বুলি কবলৈ
তুমি নাই অ' দেউতা..।■

জীৱন

শ্রুতি বৰুপাল চুতীয়া, সপ্তম শ্রেণী
নলনীপাম মজলীয়া বিদ্যুলয়
ধেমাজি।

ৰাতিৰ পিছত বাতি
দিনৰ পিছত দিন
গোটেই দিনৰ ভিতৰত থাকো আমি
জোনাকৰ বাটেৰে
যাওঁ আওুৱাই
পুৱাৰ পৰা গধুলিলৈ তিনিসাজ ভাত খাই
জীয়াই থাকো আমি
পুৱা গধুলি দুপৰীয়া আৰু গধুলি
এনেকৈয়েই জীয়াই থাকো আমি
লেখো, পঢ়ো, ওমলো, দৌৰো
চাইকেল চলাই চলাই সময় কঢ়াওঁ।
আৰু সুবিধা পালেই মাৰ লগত
সবাহ, বিয়া ডাঙৰ মিটিঙ্গলৈও যাওঁ
এয়ে আমাৰ জীৱন
সুখ-দুখৰ জীৱন
মায়াৰী জীৱন।■

ভাকুটকুটৰ মহিমা

শ্ৰু...পুল্প চুতীয়া, ধেমজি

মইনাহঁত, মইনাহঁত স এইফালে আহা
ধেমাজি আৱৰ্ত্তভৱনৰ সন্মুখতে নামা

সৌৱা চোৱা পোষ্টাৰ চাইনবৰ্ড
কেনে লাগে মজা-

নামেই যাৰ হেণো

ভাকুটকুট, ভাকুটকুট, ভাকুটকুট; বাবৰেই বাবঙ্গ
হাঁহিয়েই উঠে, কেনেকুৱা নাম ঐ ঈশ্বৰ গোঁসাই
বোলো কোনজন ঈশ্বৰে সৰজা নাম একা

নহয় অ'

ঈশ্বৰে সৰজা নাম নহয়
মানুহ দেৱতাই সৰজা নামহে

মানুহ দেৱতা মানেগো আক কি?

আমাৰ ভাকুটকুট সৰজা মানুহ

মানুহজন ঠিক মানুহেই

অ'তো, মানুহজন মানুহেই

নাম কি তেওঁৰ জানা?

ৰাজখোৱা মানে বিমল ৰাজখোৱা

মানুহ দেৱতা মানে হাঁহিৰ ৰজা

হাঁহি ৰজা মানে হাঁহি মন্ত্ৰী

কাজেই আজি কালি আক ৰজা নাথাকে মন্ত্ৰীহে থাকে

মুঠ কথা; তেওঁ হাঁহি মুখ্যমন্ত্ৰী মহোদয়

অসমৰ একমাত্ৰ হাস্য-ব্যংগ বাৰ্তালোচনী

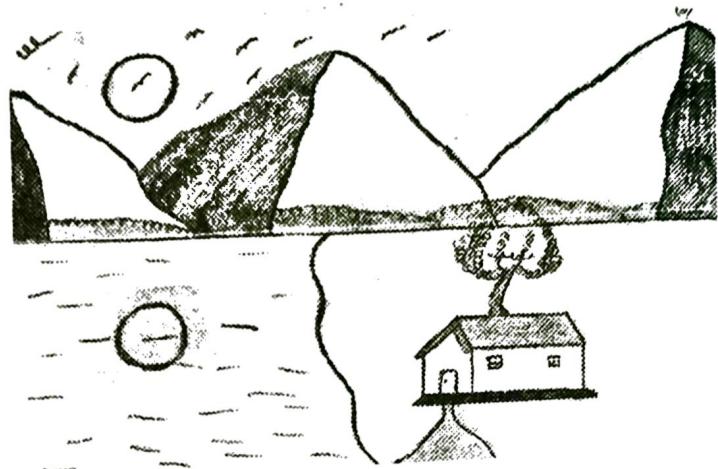
হা হা —হাঁহিৰ মুখ্যমন্ত্ৰী ছাৰ
 চোৱা; আজি-কালি মানুহে হাঁহিবকে নাজানে বাবে
 দেৰ দেৰ বেমাৰ হয়
 হাঁহিলেহে মনৰ দুখ, বেজাৰ, বেমাৰ আদি আত্তৰে
 আহা আজি তাকে যোগদান কৰোঁগৈ
 এইজন হাঁহিৰ মন্ত্ৰীক ভাকুটকুট বাজ্যখনত
 ভকুটকুট নামৰ বাজ্যখনৰ
 বাজধানীত ভাকুটকুটাই।
 মইনাহাঁতঙ্গ আহা আহা। পলম নকৰিবা
 সুন্দৰ স্বাস্থ্যৰ বাবে ভকুটকুটৰ এনে প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে
 চোৱা নৰৈৰ শতিকাৰ পৰা
 এই বাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে হেনো
 ভাকুটকুটৰ সতে জড়িত এনেজনক
 গুৰিবঢ়ালৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰি
 আমিও যোগদান কৰো আহা
 ‘ভাকুটকুট দীৰ্ঘজীৱি হওঁক
 এই শ্ৰো’গানেৰে সদলবলে
 যোগদান কৰো আহা সৱে
 আহা আহা পলম নকৰিবা।।■

অংকণ-

শ্ৰী কল্পজ্যোতি কোঁচ

প্ৰথম শ্ৰেণী, মাৰ্দাচ প্ৰাইভেট স্কুল
ধেমাজি।

অংকণ-শ্ৰীবাংগ ভাৰনিক ভৰালী

এল. কে. জি.

এছ এফ এছ স্কুল, ধেমাজি।

অংকণ- শ্ৰীমতী গীতিকা কোঁচ
ইউ কে জি, মাৰ্দাচ প্ৰাইভেট
স্কুল
ধেমাজি।

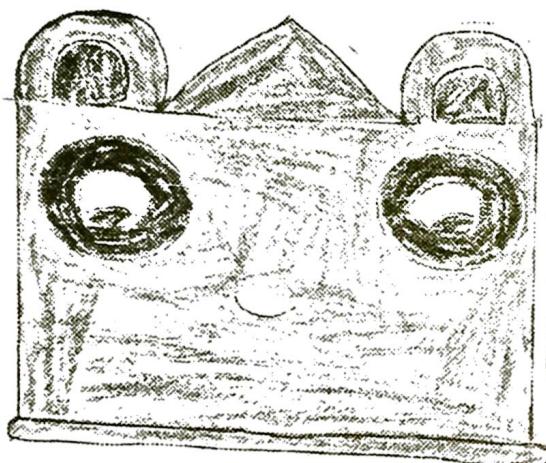

অসম একমাত্র হাস্য-ব্যংগ বার্তালোচনী

অংকণ-

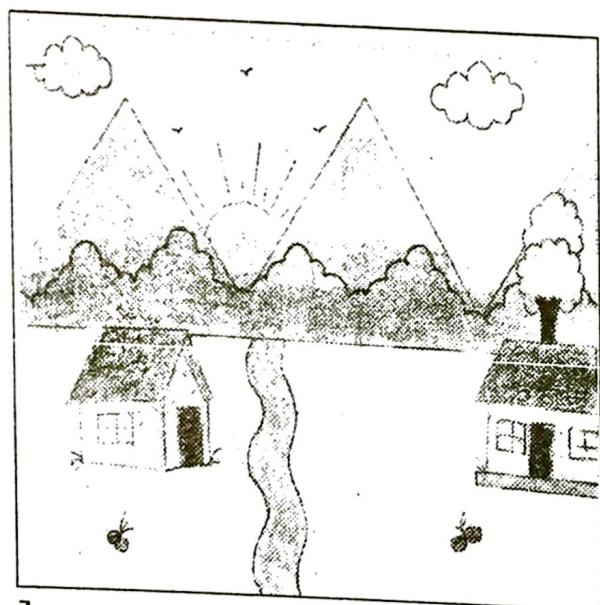
শ্রীমতী ছায়াশ্রী সোনোরাল
প্রথম শ্রেণী, মার্দাচ প্রাইম স্কুল
ধেমাজি।

অংকণ- শ্রী মান্যান ময়ুৰ ভৰালী
প্রথম শ্রেণী, এছ এফ এছ স্কুল
ধেমাজি।

অংকণ- শ্রীমতী পিনানশ্রী কোঁচ
প্রথম শ্রেণী,
মার্দাচ প্রাইম স্কুল, ধেমাজি।

বাবৈ (দদাই)

...দিগন্ত দেউৰী, ধূনাগুৰি

(ক) চিকাৰী

চিকাৰ কৰাত পাকৈতে আছিল
 আমাৰ বাবৈ,
 লাঙি পাতি খোৱাইছিল আনি
 গৈৰে, মাণৰ, কাৰৈ।
 চিটিকা পাতি আনিছিল ধৰি
 কাম আৰু ঢেকৰ,
 কথাবোৰ এতিয়া ভাবিলে সঁচাই
 লাগে যেন সাঁথৰ।
 বেঁত ভঁৰালত কুচিয়া মাৰি
 এটুকুৰা হ'লেও দিয়ে,
 ক'ত কিমান কুচিয়া পাই
 আগতিয়াকৈ জানে।
 গচ্ছ মূৰাৰ ফাঁকেৰে লগাই কুচিয়া
 শিপা বাচি সৰকাই কালি,
 মানুহ বেছি হ'লে টলাটো গচ্ছকি
 চকুত মাৰে ধূলি।
 পিছ দিনা গৈ ঘপ্কৰে আনে
 কোনেও গমকে নাপায়,

এই দৰে বাবৈয়ে কু-বুদ্ধিৰে
 সকলোকে ঠগায়।
 চিকাৰ কৰিবলৈ বাবৈয়ে নিজে
 সাজিছিল বন্দুক এটি ,
 জুইশলাৰ কাঠিৰ খাৰ গুচাই
 লৈছিল নলীত খাজি।
 এবাৰ হ'ল সাংঘাতিক ঘটনা
 বন্দুকে মাৰিলে বেক্,
 কপোলৈ বুলি টুৱাই মাৰোতে
 মুখ খনিয়েই হৈ গ'ল চেচ (শেষ)।

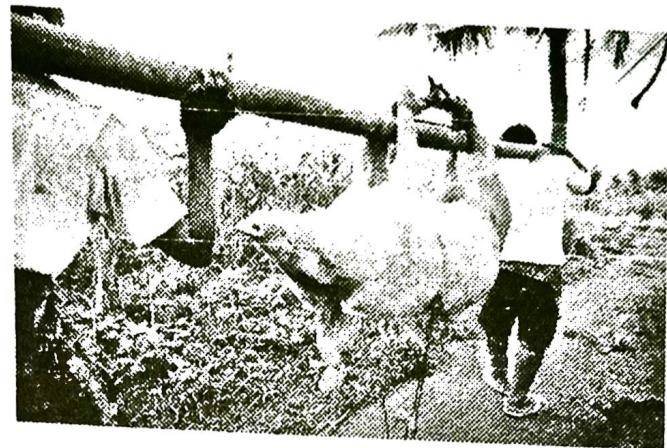

অসম একমাত্ৰ হাস্য-ব্যংগ বাৰ্তালোচনী

বান্দৰমুৱা হ'ল আমাৰ বাবৈ
 কথাটো দিছিল ফঁকি,
 আঁচল কথাৰ প্ৰমাণ দিলে
 ফটা বন্দুকৰ নলী।
 এবাৰ বাবৈয়ে মৰা গাহৰিকে
 আনিলে ভাৰ কৰি,
 বীৰত্ব দেখোৱালে গুলিয়াই মৰা
 বনৰীয়া গাহৰি বুলি।
 ওচৰ চুবুৰীয়া মিতিৰ-কুটুম
 সকলোকে দিলে ভগাই,
 আটোমটোকাৰিকে পিৰা এটা বাঞ্চি
 ডিঙ্গড়লৈ ককায়েকলৈ বুলি দিলে পঠায়।

(খ) বেজালী

বেজৰ নামত আমাৰ বাবৈয়ে
 সকলো মন্ত্ৰই জানে,
 দূৰ-দূৰণিৰ মানুহে আহি
 প্ৰায় ভিৰ কৰে।
 নাভিৰ বিষত মিঠাতেলৰ টোপ
 মূৰৰ বিষত বিহলঙ্গীৰ কোৰ,
 ককালৰ বিষত মন্ত্ৰমাৰি দিয়ে
 দুই-তিনিবাৰ ফুক।
 লগে লগে বেমাৰীও ভাল পাই উঠে
 বাবৈৰ ভৰিত ধৰে,
 জনিমৰাৰ বাবে, কলপাতত বাঞ্চি
 ওষধ এপালি দিয়ে।

ভালপোৱা সকলে সন্মানৰ শৰাইত
 হাঁহ-কুকুৰাও দিয়ে,
 এই দৰে বাবৈৰ আশীৰ্বাদত
 আমাৰো পেট ভৰে।

(গ) পূজাৰী

সকাম-নিকামৰ ভক্ত-গুৰু
 আছিল গৰথীয়া থানৰ পূজাৰী,
 পূজাৰ দিনা আশীৰ্বাদ দিয়ে
 দীঘল চুলি কোঁচা মেলি।
 হাবিৰ মাজত ডাঙৰীয়া সকাম
 ভৰ দুপৰীয়া ভাঙে,
 চোকা মিতেৰে ৰঙা কুকুৰাৰ ডিঙি
 মন্ত্ৰ মাৰি কাটে।
 জল দেৱতাৰ সকাম, নদীৰ পাৰত
 পাটি হাঁহেৰে কৰে,
 নৌকা বনাই পূজা ভাগি
 পানীত উটুৱাই দিয়ে।

(ঘ) সমস্যা

যদিও আছিল আম-কঠাল, বাঁহ
 মাটিকঠালে বাৰী ভৰি,
 বেছি উদং কৰিলে আমাৰ বাঁবৈয়ে
 এপদ-দুপদ কৰি।
 ঠগ বাজি কৰি প্ৰায়ে বাঁবৈয়ে
 দিনবোৰ পাৰ কৰে,
 কেতিয়াবা আকৌ কবনোৱাৰাকৈয়ে
 বৰ টানত পৰে।
 দিনটোত যদি সন্ধিয়াৰ সাজ
 আনিব নোৱাৰে গোটাই,
 এহেম এহেম কৰি হোকা মাৰি থাকে
 দিব নেকি কোনোবাই।
 ওচৰতে আছিল আমাৰ ঘৰ
 মাৰ কানত পৰে,
 কি হ'ল চিকাৰী বুলি ক'লেই
 চৰিয়াটি লৈ আহে।
 ঠাণ্ডা ভাত, শাক, ভাজি
 সকলো দি পঠায়,
 এই দৰে পৰিয়ালটিৰ কেতিয়াবা
 নিশাৰ পেট ভৰায়।
 কেতিয়াবা আকৌ খৰি-কাঠ বেচি
 চাউল পাত আনে গোটাই,
 চাং ঘৰৰ ধৰণীত কেঁচাডাল ভৰাই
 শুকান ডাল টানি উলিয়াই।

(ঙ) বুদ্ধি

বুদ্ধিত পাকৈতে আমাৰ বাঁবৈ
 কামত মাৰে ফাঁকি,
 ফুঁক-ফাঁক কৰি বস্তু সৰকাই
 চকুত ধূলি মাৰি।
 বহু দিনৰ মূৰত শহুৰবাৰীলৈ যায়
 মনে মনে থাকে বহি,
 শাহৰেকৰ আগত মিছাকৈ কয়
 পকেট মাৰিলে বুলি।
 সঁচা বুলি ভাৰি শাহৰেকে দিয়ে
 নতুন কাপোৰ-কানি,
 লগতে দিয়ে সাঁচি থোৱা
 গাঁঠিৰ ধনখিনি।
 তাকে লৈ বাঁবৈয়ে বুকু ফিন্দাই
 ঘৰলৈ আহে ঘুৰি,
 কেইবাদিনলৈ মাছে-মাংসই
 খায় মৌজ মাৰি।
 (চ) মৃত্যু

বয়স যদিও হৈছিল বাঁবৈৰ
 আছিল মাছে-মঙ্গহে খাই,
 পুৱা-গধুলি থিপাইৰ চুক্ত
 মদৰ টেকেলীটো পায়।
 হৰ্থাৎ এদিন তামোল খাওঁতে
 ডিঙিত লাগি ধৰি,
 মাত-কথা হেৰাই সকলোকে কনুৱাই
 বাঁবৈ থাকিল মাৰি। ■

ভাকুটকুটৰ ৰাশিফল

ওঁমঃ নমোঃ ভগৱতে বাসু দেবাযঃ

শ্র...সুমন পণ্ডিত

ৰাশিফল ২০২৫ বৰ্ষ - তিনিমহীয়া

- মেষ-(অ, ল)** : এই ৰাশিৰ জাতক জাতিকা সকলৰ বাবে ২০২৫ বৰ্ষটো মার্চ, এপ্ৰিলৰ পৰা কিছু উন্নতিৰ পথ মুকলি হোৱাৰ যুগ। গতিকে বাজনীতি কৰাসকলৰ বাবে সোণালী সপোন দেখাৰ যুগ। এই সোণালী সপোন বাস্তৱত পৰিণত কৰিবলৈ হ'লে মাটি-বাৰী বন্ধকত দি হ'লৈও কোনো দলৰ টিকট কিনি পঞ্চায়ত নিৰ্বাচন খেলক। বিজয় নিশ্চিত।
- বৃষ-(উ, ব)** : এই ৰাশিৰ জাতকৰ বাবে সকলো সমস্যাৰ সমাধানৰ যুগ। কোনো মহিলাই যদি বিয়া হ'ব পৰা নাই 'জয় শ্ৰীৰাম' বুলি ৫ বাৰ ক'ব। আপোনাৰ দৰা আহি নিজেই ঘৰত উপস্থিত হ'ব।
- মিথুন-(ক, ছ)** : ২০২৫ বৰ্ষত আপোনাৰ বাবে কোনো প্ৰেমিকাই নতুন অফাৰ দিব পাৰে। পৰাপৰ্কত গ্ৰহণ নকৰিব। তলি উদং কৰাৰ কৌশল কৰিব পাৰে। সজাগ হৈ থাকক। নহ'লে থকা জনীও হেৰুৱাৰ পাৰে।
- কৰ্কট-(ড, হ)** : এই ৰাশিৰ জাতক-জাতিকাৰ বাবে বৰ্তমান নিমিলা অংকৰ যুগ চলি থকা দেখা গৈছে।। শনি মন্দিৰত বাজহাঁহ এজোৰ দান দিলে সকলো অংক মিলোৱাৰ এটা সমাধানৰ পথ সপোনত দেখাৰ।
- সিংহ-(ম, ট)** : এই বছৰটো আপোনাৰ বাবে বৰ দুৰ্বল বছৰ। গাত শক্তি পাৰলৈ হ'লে ৰঙা বটল এৰি গেলাত ধৰিব পাৰে। নিতো কেচা হালধিৰ লগত গুৰ মিহলাই থাব, হেৰুৱা শক্তি ঘূৰাই পাৰে।
- কন্যা-(প, ঠ)** : এই ৰাশিৰ জাতক-জাতিকাৰ বাবে বছৰটোৰ শেষৰ ফালে ফেচ্বুক, ইনস্টাগ্ৰামত ইমান দিনে কৰি থকা খেতিৰ ফল ধৰিব পাৰে।

- বৃক্ষিক-(ন, ষ) :** এই ৰাশিৰ জাতক জাতিকাৰ ডিগ্ৰী অনুসৰি নিজৰ ভবিত থিয় দিয়াৰ সুযোগ আহিব পাৰে। বেংক একাউণ্টৰ কে বাই চি ক্লিয়েৰ কৰি ৰাখিব।
- তুলা-(ৰ, ত) :** এই ৰাশিৰ জাতক জাতিকাৰ বছৰটোৰ প্রতিটো দিনেই সুখেৰে থাই জীয়াই থাকিব পাৰিব। মংগল, শনি, কেতুৰ চাৰ্ভাৰ ডাউন থকাৰ বাবে আপোনাৰ ওপৰত কোনোধৰণৰ বেয়া প্ৰভাৱ পেলাব নোৱাৰিব।
- ধনু-(ধ, ত) :** এই ৰাশিৰ জাতক-জাতিকা সকলৰ বাবে বছৰটো উল্লেখনীয় হ'ব। কৰবাত নহয় কৰবাত আপোনাৰ পাব লগীয়া বকেয়া ধন ভবামতে পাব অথবা মাটিত পুটি থোৱা ধন পাবলৈ সম্ভম হ'ব পাৰে।
- মকৰ-(খ, জ) :** ২০২৫ চনটো আপোনাৰ বাবে ধন গোটোৱাৰ যুগ হিচাপে আৰম্ভ হৈছে। যিকোনো লটাৰি খেলৰ টিকট ক্ৰয় কৰিবলৈ নাপাহৰিব। কোটি টকা জিকাৰ পূৰ্ণ সন্তাৱনা আছে। সেয়ে আগতীয়াকৈ ভোজ-ভাতৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰে।
- কুন্ত-(গ, শ) :** এই বছৰটো আপোনাৰ বাবে শুভ কাম আৰম্ভ কৰাৰ যুগ। মনত পুহি থোৱা যিকোনো শুভ কাম কৰিব পাৰিব। মাহটোৰ প্ৰথম শনি আৰু শেষৰ শনিবাৰে ওপৰলৈ মুখ কৰি নুশ্ব, মুখ মেলখাই থাকিলে জেঠি পৰি মুখত সোমাৰ পাৰে।
- মীন-(দ, চ) :** আপোনাৰ এই বছৰটো বৰ দুমুজাৰ বছৰ। চলা ফুৰাত সাবধান হ'ব। আনে কৰা বেয়া কামৰ প্ৰভাৱ আপোনাৰ ওপৰত পৰি টেনচন বাঢ়িব পাৰে। সমাধানৰ বাট বিচাৰি নিশা টুপনি নহা অৱস্থা ব'ব পাৰে। উপায় হিচাপে ৰঙা বটলৰ সহায় ল'ব পাৰে। আয় ৫ ব্যয় ৫ স্থিতি ০।

তামোলে মেলিলে ডাৰি, কোন কালৈ ঘাৰি।

চালত পৰিল ফেচঁ, মোৰ ৰাশিফল মিছা।। হা... হা... হা...।

হাস্য-বসান্তক গল্প

‘কাউৰী’

শ্ৰ...কল্পনা পেণ্ডু, বাম গাঁও প্ৰাঃ বিদ্যালয়

মই এগৰাকী শিক্ষয়িত্বী ; ওহো হ'বই নোৱাৰে। শিক্ষক বুলিলে তাহানি আমাক স্কুল কলেজত পড়োৱা চাৰ-বাইদেউ সকলৰ মুখ কেইখন চাতকৈ চকুৰ আগত অগা -দোৱা কৰে। আৰে মোৰ মুখখন তেওঁলোকৰ লগত নিমিলে। আলমাৰিটোৰ কায়লৈ গৈ দাপোনত নিজকে খুটিয়াই খুটিয়াই চাওঁ।

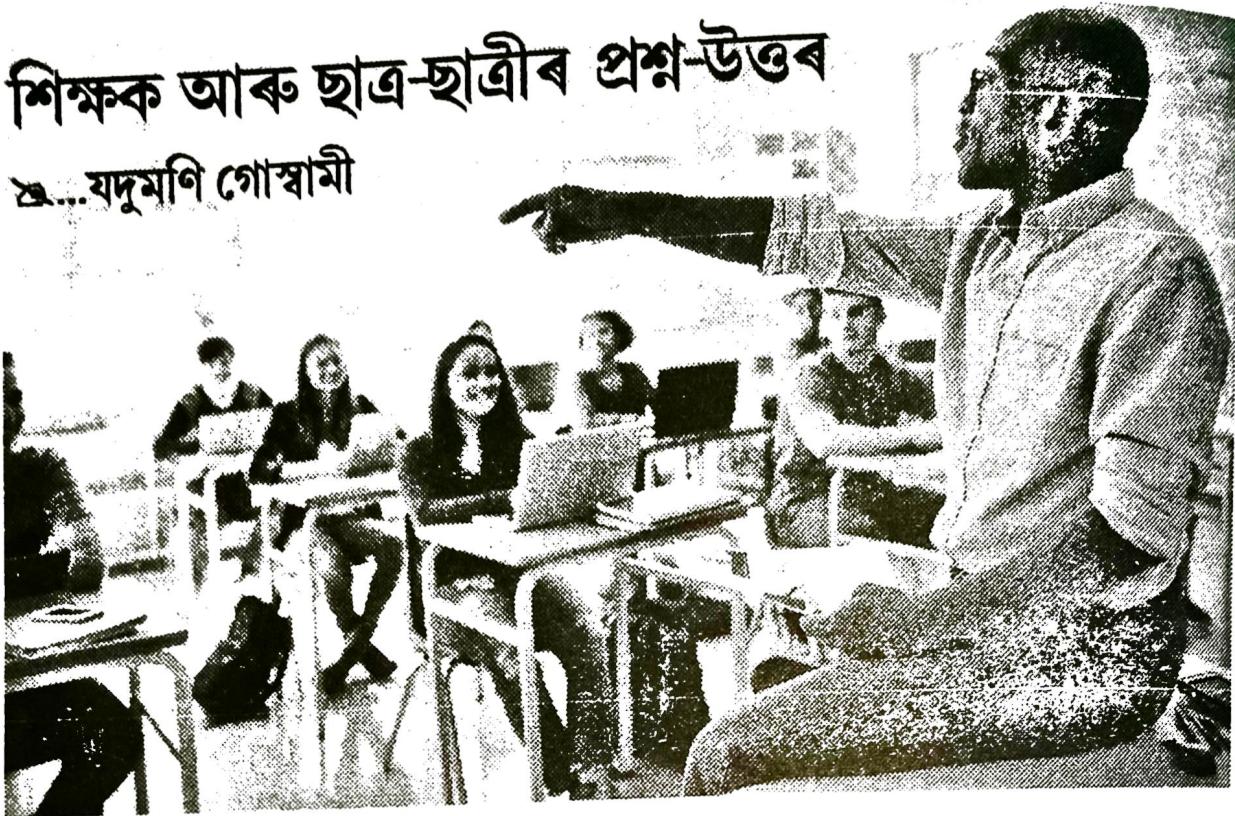
আমি হলো বিদ্যালয়খনৰ আঁঠ গৰাকী শিক্ষক (কেৱল মহিলা)। এগৰাকী আহে ৮.০০ বজাত, এগৰাকী এগৰাকীকৈ বিদ্যালয়ত পুৱা উপস্থিত হওঁ মানে দহ বাজিলৈই। কথা চেলেপু মই জনীয়ে প্ৰতি গৰাকীৰে কাপোৰত চকু ফুৰাও কোনে কি পিঞ্চি আহিছে আৰু হেয়াৰ ষ্টাইল। কোনে কোন জোৰ কাপোৰ টাউনৰ কোনখন দোকানৰ পৰা ক্ৰয় কৰিছে; এইটো হেয়াৰ ষ্টাইল কোনখন বিউটি পার্লাৰত কৰিছে। সেই আলোচনাতে ২ ঘণ্টা গ'লেই নহয়।

অহ তাৰ মানে মই জনী কম নহওঁ দেই পাঠক বাইজ, কৰ্ত্তৃপক্ষৰ নিৰ্দেশবোৰ ঠিকেই পালন কৰোঁ আমাৰ যে A+ পোৱা স্কুল। ঘপক্ কৰে মনত পেলাই GPS কেমেৰাত আটাইকেইজনীৰ চিকুন মুখকেইখন ক্লাষ্টাৰৰ বাটচ আপ গ্ৰহণত পঠাবলৈ নাপাহৰো কিন্তু (দহ বজাৰ আগত)। তাৰ মাজতে চলে স্কুলৰ কাৰ্য্যালয় ৰূমত সজাই থোৱা আইনাখনত নিজকে চাই চাই কাপোৰ ঠিক কৰাৰ প্ৰতিযোগিতা।

কি অথত্ব ! শ্ৰেণীয়ে শ্ৰেণীয়ে কাজিয়া—। তাৰ মাজৰে কোনোৱাজনে দৌৰি আহে আপনি দিবলৈ-মোৰ খং উঠিয়েই যায় নহয়। কিছু সময় পাছতে চাটকৈ মনত পৰি যায়। টাউনৰ প্রাইভেট স্কুল এখনত পঢ়ি থকা মোৰ ৮ বছৰীয়া ল'বাটোৰ কথা। এই বিবেক বোলা বন্ধনটোৰ ওপৰতে লাজ লাগি যায়। মোৰ চিকুন মুখৰ তাৰত লুকাই থকা মোৰ কাউৰী ৰূপটো ধৰা পৰাত। ■

শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰশ্ন-উত্তৰ শ্ৰী...যদুমণি গোস্বামী

শিক্ষক : অ' তহ্তে আহিলি ?

ছাত্ৰ : আহিলো ছাৰ।

শিক্ষক : ভাত-পানী খাই আহিছ ?

ছাত্ৰ : ভাত কেইটামান খালো ছাৰ পানী খাবলৈ নহ'ল।

শিক্ষক : কিয় পানী নেখালি ?

ছাত্ৰ : পানীৰ পাইপ ফুটিল ছাৰ।

শিক্ষক : হ'ব দে আজি পানী খাব নেলাগে।

ছাত্ৰ : হ'ব ছাৰ।

শিক্ষক : লটকণ, তই ক-চোন ব্যাকৰণ কাক বোলে ?

ছাত্ৰ : বিয়া কৰাওতে যিবোৰ নীতি নিয়ম মানি চলা হয়, তাকে বিয়াকৰণ বেলে ছাৰ।

শিক্ষক : যেনে ?

ছাত্র : যেনে মানে ছাব- চুকু টিপ মৰা, ঠেলা ঠেলি কৰা, নুওৱা-ধুওৱা কৰা ইত্যাদি।

শিক্ষক : গেধেলা, তই ক-চোন ভাৰ্ব কাক বোলে ?

ছাত্র : ভাৱি ভাৱি যেতিয়া মূৰে কাম নকৰা হয় তাকে ভাৰ্ব বোলে ছাব। যেনে- মই
তোমাক লগ কৰিম বুলি বুলি ভাৱি আহিছিলো, তুমি——।

শিক্ষক : কণপিটো তই ক-চোন অব্যয় কাক বোলে ?

ছাত্র : যাৰ ব্যয় নাই তাকে অব্যয় বোলে ছাব। যেনে- বিয়া-বাকু নেপাতি ল'ৰা-ছোৱালী
নহ'লে ব্যয় ক'ৰ পৰা হ'ব।

শিক্ষক : পেটুৱা তই ক-চোন সৰ্বনাম পদ কাক বোলে ?

ছাত্র : যি পদে বদনাম আনে তাকে সৰ্বনাম পদ বোলে।
যেনে- শিক্ষক বাচনিত বৰ্ডৰ মেস্বাৰ পদটো।

শিক্ষক : গেদেং তই ক-চোন অসমীয়া স্ত্ৰী প্রত্যয় কাক বোলে ?

ছাত্রী : পুৰণি কালত অসমীয়া স্ত্ৰী বিলাকে স্বামীৰ কথাত প্রত্যয় মানি চলিছিল তাকে স্ত্ৰী
প্রত্যয় বোলে। যেনে- হেৰা, সোণজনী- মোৰ অহা দেৰি হ'লে দৰজাখন মাৰি
তুমি থাকিবা।

শিক্ষক : কলিমাই তই ক-চোন সন্ধি কাক বোলে ?

ছাত্রী : পুৰুষ আৰু মহিলাৰ মিলনকে সন্ধি বোলে। যেনে মৰম + ইয়াল = মৰমীয়াল।

শিক্ষক : ভেলেহি তই ক-চোন বহুবচন কাক বোলে ?

ছাত্রী : বহু দিনৰ মূৰত লগ পাই কথা-বতৰা পতাকে বহু বচন বোলে ছাব। যেনে-
তোমাক লগ পাম বুলি ভাৱি আছিলো তুমি——।

শিক্ষক : নিমাতি তই ক-চোন বন্দৰ কাক বোলে ?

ছাত্রী : যি ঠাইত বান্দৰবিলাকে বহি কথা পাতে তেনে ঠাইকে বন্দৰ বোলে ছাব।

শিক্ষক : অঘাইটং তই ক-চোন আকবৰ কোন আছিল ?

ছাত্র : বিশ্ব শ্ৰেষ্ঠ ক্ৰিকেট খেলুৱৈ ছাব।

শিক্ষক : নালিয়া তই ক-চোন কনিষ্ঠ কোন আছিল ?

ছাত্র : ভাৰতৰ বষ্ট্রপতি ছাব।

শিক্ষক : নামকটা তই ক-চোন আলেকজেণ্ডাৰ কোন আছিল ?

ছাত্র : বিখ্যাত অভিনেতা ছাৰ ।

শিক্ষক : কাণ কটা তই ক-চোন মিড দে মিল মানে কি ?

ছাত্র : মেডিকেলৰ ডেথ্ বডিটো ছাৰ ।

শিক্ষক : সোণপাই তই তিনি খন মহাসাগৰৰ নাম ক-চোন ।

ছাত্রী : ভাৰত মহাসাগৰ, আটলাঞ্চিক মহাসাগৰ আৰু গুৱাহাটী মহাসাগৰ ছাৰ ।

শিক্ষক : সুৰূপা তই ক-চোন নিমখৰ খেতি ক'ত কৰা হয় ?

ছাত্র : চন্দ্ৰত ছাৰ ।

শিক্ষক : কণবাপু তই ক-চোন ইটা ভাটাৰ বাবে ভূমি আৱণ্টন ক'ত ?

ছাত্র : মঙ্গল প্ৰহত ছাৰ ।

শিক্ষক : ভূৰুকা তই ক-চোন পৃথিৰী যে ঘূৰণীয়া তাৰ এটা প্ৰমাণ দে ।

ছাত্র : ফুটবলটো ছাৰ ।

শিক্ষক : মন মোহিনী, তই ক'চোন অসমৰ বিধান সভা কেইখন আৰু কি কি ?

ছাত্রী : ছ খন ছাৰ । কংগ্ৰেছ, বি. জে. পি., এ. ইউ. ডি. এফ., এ. জি. পি., চি. পি. এম.

আৰু জাতীয়তাবাদী ছাৰ ।

শিক্ষক : অই তহ্তৰ মগজুত কি আছে ? ছাত্র-ছাত্রীসকলে তপৰাই উভৰ দিলে ঘিউ আছে ছাৰ । তহ্তক মই ইমান দিলে কি পঢ়াইছো । ছাত্র-ছাত্রী- পাঠ্যপুঁথি ছাৰ । তহ্তে দেখিছো মোৰ চাকৰিটো খাবি । ছাত্র-ছাত্রী ইণ্টাৰভিউ নিদিয়াকৈ লোৱা চাকৰি নেকি ছাৰ ? তহ্তে কি পঢ়িছ । কিতাপত এইবোৰ আছে নেকি ? খালি খালি তহ্তে মোৰ মূৰটো ঘোলা কৰিছ । ছাৰ আমি জেনেৰেল নলেজৰ পৰাই কৈছো । তহ্তে স্কুললৈ আহিব নেলাগে । ছাৰ আমি স্কুললৈ নাহিলে স্কুলখন বন্ধ হৈ যাব । তেতিয়া আপোনাৰ চাকৰিটো কি হ'ব । শিক্ষক- এৰা সেইটোও হয় । চাকৰি নহ'লৈ যে মোৰ টেলচন, পেন্সন, বিয়েকচন এইবোৰ । অ' বুদ্ধি এটা পাইছে বুইছ- চাকৰি কৰি থকা অৱস্থাত মৃত্যু হ'লৈ পৰিয়ালৰ এক কোটি টকা । কথাটো ভাৱি চাওঁদেই পোনাহাঁত..... ।

দাঁতৰ ডাক্তৰ

শ্ৰী...অনন্ত কৃষ্ণ মহন্ত, প্ৰধান শিক্ষক
মূলাগাভৰু উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়

নীলাক্ষীক প্ৰথমে খবৰটো দিলে কৰ্মীয়ে। অৰুণোদয় বুক ট্টলত অভ্যাসবশতঃ ‘দৈনিক জনমভূমি’ কাকতখনত চকু ফুৰাইছিল তাই। অসম চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ৰ চূড়ান্ত এম. বি. বি. এছ. পৰীক্ষাৰ ফলাফল ঘোষণাত চকু পৰিল কৰ্মীৰ। উন্নীৰ্ণৰ শাৰীৰ শীৰ্ষস্থানত নীলাক্ষীৰ ককায়েক বৰণৰ নাম। তাই আনন্দত আঘাতা হ'ল। কাকতখন নিমিয়তে কিনি উৰা মাৰি অহাৰ দৰে আহি কলেজ পালেহি কৰ্মী। সেই সময়ত কলেজৰ গার্লছ কমন কৰত বাঞ্ছৰী কেইজনীমানৰ লগত আড়ত ব্যস্ত আছিল নীলাক্ষী। কৰ্মী পাগলৰ দৰে দৌৰি গৈ নীলাক্ষীৰ ডিঙিত সারট মাৰি ধৰি ক'লে- ‘নীলাক্ষী, তই আজিৰ পৰা ডাক্তৰৰ ভনী বনি গ'লি। এইয়া চা পেপাৰত বৰণদাৰ নাম। তাই এই মাত্ৰ কিনি অনা বাতৰি কাকতখন নীলাক্ষীক আগবঢ়াই দি ক'লে-এতিয়া পঢ়ি চা ভালদৰে। একমাত্র ককায়েক বৰণৰ কৃতিত্বত নীলাক্ষীৰ দুয়োগালত আনন্দতে অশ্ৰু বাগৰি আছিল। তাকে দেখি বাঞ্ছৰী বাহিদাই চিএওৰি চিএওৰি ক'লে-ঐ, ককায়েক ডাক্তৰ হ'ল। আমাক চাহ-মিঠাই খোৱাৰ লাগে বুলি ঘঁৰিয়ালৰ চকুপানী টোকাৰ অভিনয় কৰিব নালাগে থ, বাদ দে, চুতীয়া চাৰৰ ইক্নমিকচৰ ক্লাচ। পঢ়াবনো কিটো? মালথাচৰ জনসংখ্যাৰ তত্ত্বই আমুৰাইছে আৰু নিজে পঞ্চাশৰ দেওনা পাৰ কৰিও বিয়া নপতা চুতীয়া চাৰে কি জনসংখ্যাৰ তত্ত্ব বুজাৰ জনা আছে। ব'ল ব'ল, আটাইকেইজনীয়ে গায়ত্ৰী হোটেললৈ যাওঁ। বছত দিন পেট ভৰাই পৰঠা খাবলৈ পোৱা নাই। বাহিদাৰ লেক্চাৰ শুনি নীলাক্ষীয়ে হাঁহি মাৰি ক'লে -ৰাক্ষসীজনী ক'ৰবাৰ! দেখিম নহয়, কিমাননো খাব পাৰিব হোটেলত। টেটুৰ গুৰি নোপোৱালৈকে তোক খোৱাম আজি ব'।

অ' ডাক্তৰৰ ভনীয়েক হৈছেহে মাথোন। তাইৰ ফিতাহিটো চোৱা। আমি আটাইকেইজনীয়ে বেমাৰী হৈ যেতিয়া ককায়েকৰ চেম্বাৰত সোমাই দিম গৈ তেতিয়াহে তোৰ বেলপুং ডাক্তৰে গম পাই যাব ন? কি কৰ অ' তই মালবিকা?

ঃ মই হ'লে বেমাৰৰ ভাও ধৰি সদায় অকলশ্ৰেহে সোমামণ্গৈ দেই বৰণদাৰ চেম্বাৰত। মালবিকাই নীলাক্ষীক জোকাই চাবলৈকে খোচ মাৰি ক'লে কথাশাৰ।

ঃ এৰা পাই, মোৰ অতদিনে হৈ থকা বুকুৰ বিষটোৰ চিকিৎসা কৰিবলৈকে যে অতদিনৰ মূৰত ভাল ডাক্তৰ এজন যে ওলাইছে তাকে ভাবিহে মনটো কিবা ফৰকাল যেন লাগিছে পাই। অচনাই তেনেকৈ ক'বলৈহে পালে। গোটেইকেইজনীয়ে যেন হাঁহিত ফাটি পৰিল।

ঃ ধেৰ, নিলাজকেইজনী ক'ৰবাৰ। বাস্তাৰ মানুহবোৰে কেনেকৈ চাই গৈছে তহঁতক। পাগলী বুলি নাভাবিলেই হ'ল। স্বাতক চূড়ান্ত বৰ্ষৰ ছাত্ৰী মীনাই অলপ শাসনৰ সুৰত মন্দু ধৰক দিলে আটাইকেইজনীকে। কিন্তু মীনাৰ সহপাঠী বীনাই ক'লে- হেৰ,' চোৱালী দেখিলে লাজত মূৰ ওপৰলৈ নকৰা বৰণদাৰ চেম্বাৰত আমাৰ দৰে ভৰ যৌৱনা গাভৰ দুজনীমান সোমাই দিলে সেইজনে যে নিৰ্ধাত চেম্বাৰ এৰি নপলাব তাৰ কি মানে আছে অ'? মুঠতে নীলাক্ষীৰ ককায়েক বৰণক লৈ কিমানযে আলোচনা নচলিল সেইদিনা সিহঁতৰ মাজত ...।

০০০

মহা কৰাইচ বুলি অঞ্চলটোত খ্যাত বসানন্দ গাঁওবুঢ়াক আজি পুৱাৰে পৰা ধৰি ঘৈণীয়েক আৰু জীয়েক নীলাক্ষীয়ে গালিত দকচি আছে। নাপাৰিবনো কিয়, গাঁওবুঢ়াৰ একমাত্ৰ ল'ৰা বৰণে অসম চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা সুখ্যাতিবে এম. বি. বি. এছ. পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈছে। পিছপৰা অঞ্চলটোৰ পৰা সিয়েই প্ৰথমজন ডাক্তৰ। গাঁৱৰ-গিয়াতি, মিটিৰ-কুটুম্বৰ পৰা খবৰৰ উপৰি খবৰ। বৰণৰ কৃতিত্বত সকলোৱেই আনন্দিত। বৰণৰ ভনীয়েক নীলাক্ষীয়ে বাপেকক খাতিৰ কৰি আছে মাছে-মঙ্গে ভালকৈ সকলোকে এসাঁজ খোৱাব পাৰিলে ভাল। তাইৰ লগত কলেজত একেলগে পঢ়া কেইবাগৰাকী বাঞ্ছৰীক গায়ত্ৰী হোটেলত আৰু হোটেলত চাহ-মিঠাইৰে দগৰি যোৱাকৈ খুৱালে। পিছে ঘৰত আহিহে সকলো ওলট-পালট। বাপেক বসানন্দ গাঁও বুঢ়াই খানা-চানা, পার্টিৰ নামত অযথা খৰচ হোৱাটো মুঠেই পচন্দ নকৰে। গাঁওবুঢ়া আকোৰগোঁজ। কিয় মিছাতে টকা পইচাখিনি অনৰ্থক খৰচ কৰিব? মাক-জীয়েক দুইজনীয়ে খঙ্গতে মানুহটোক চুই কিলাবলৈহে বাকী থাকিল। অৱশ্যেত বৰণৰ সৰু দদায়েক যদু মাষ্টৰ মধ্যস্থতাত পৰিয়ালৰ মাজতে যেনিবা চুৰচুৰিয়াকৈ বাতিলৈ ভোজ-ভাতৰ ব্যৱস্থা এটা কৰা

হ'ল। ৰাতি ভোজ-ভাত খোৱাৰ অন্তত যদু মাষ্টৰে ডাক্তৰ ভতিজাকক প্ৰশংসাৰে উপচাই পেলালে। ‘বৰুণ তোৰ ওপৰত আমাৰ পৰিয়ালৰ লগতে অঞ্চলটোৰ সকলোৰে যথেষ্ট আশা-ভৰ্বা। পিছে এতিয়া তই কি বিষয়তনো পোষ্ট গেজুৱেট কৰিবলৈ মনস্থ কৰিছ? বৰুণে তাৰ মুখলৈ বৰ আগ্রহেৰে চাই থকা মাক, খুৰীয়েক আৰু ভনীয়েক নীলাঙ্গীলৈ চাই খুৰাকক উত্তৰ দিলে-খুৰা, সৰৰে পৰা মই চকুৰ ডাক্তৰ হোৱাৰ সপোন দেখিছিলো। এতিয়া মই ভবামতেই উন্নীৰ্ণ হৈছো যেতিয়া চকু চিকিৎসক....। বৰুণৰ কথাখিনি সম্পূৰ্ণ শেষ হ'বলৈ নাপালেই, গাওঁবুঢ়াই লগে লগেই চাল্লা, অলগন্ধ ক'ববাৰ, ইয়ালৈকে অতগাল টকা-পইচা পানীত পেলাই তোক ডাক্তৰ পঢ়ালো। হেৰৌ মুৰ্খ, তই চকুৰ ডাক্তৰ হ'লে এটা পেচেণ্ট তোৰ ওচৰলৈ দুবাৰহে আহিব। তই যদি মোৰ কথা শুনিবলৈ বিচাৰিছ তেন্তে তই দাঁতৰ ডাক্তৰ হ। মানুহৰ বত্ৰিশটা দাঁত বুজিলি। তেতিয়া দেখিবি মাহেকত ত্ৰিশ দিনেই তোৰ চেম্বাৰত দাঁতৰ বেমাৰীয়ে ভৰি থাকিব। হা হা, বুকু ফিন্দাই পৰম আত্মসন্তুষ্টিৰে কৰাইছ গাঁওবুঢ়াই পুতেকৰ ওপৰত ফটোৱা জাৰি কৰিলে। ■

সাথৰঃ

- ক) ওপৰৰ পৰা পৰিল বাণী। তাইৰ পেটত এমগ পানী?
- খ) মাক জুটুলি পুতুলী পুতেক বগা দমৰা?
- গ) জলত জন্ম থলত বাস মাকে চুলে সৰ্বনাস?
- ঘ) ঢাপে ঢাপে গৈছিলো ঢাপলিকা চৰাই এটি পালো, তাকে ছমাহলৈকে কাটি-
বাছি খালো?
- ঙ) ওপৰৰ পৰা পৰিল লাটুম ধৰি আনি টিকা কাটো।

সাথৰৰ উত্তৰঃ ক) দাৰ, খ) কোমোৰা, গ) বিজুলি, ঘ) বাঁহগাজ, ঙ) তামোল।

সংগ্ৰাহকঃ কুঞ্জ বড়া

মোক কৰঙাৰ দা নালাগে ...মিহিৰ কুমাৰ বৰুৱা

২০২২ বৰ্ষত বেংকৰ চাকৰিৰ পৰা অৱসৰ লোৱাৰ পাছত শ্ৰীমতীক ময়েই প্ৰস্তাৱ এটা দিলো-হৰো চাকৰি কালত মই ঘৰখনলৈ কি দিলো কি নিদিলো তাক আজি মই হিচাপ কৰিব বিচৰা নাই। কিন্তু চাকৰি শেষ হোৱা মাহটোত মই এনে এটি বস্তু ক্ৰয় কৰিব বিচাৰো যিটো নেকি ক'ৰবাৰ পৰা আহিলে ঘৰখনত সোমালেই দেখা পোৱা যায় আৰু আলহী অতিথি চুবুৰীয়া কোনোবাই আহিলেই যাতে তুমি বুকু ফিন্দাই ক'ব পাৰা এইটো আমাৰ এও ৰিটায়াৰমেণ্টৰ টকাৰে কিনিছে। প্ৰস্তাৱটি পাই শ্ৰীমতীৰ গাত তত্ নাহিকিয়া হ'ল। টিভি ল'ব নোৱাৰে-আছে ফ্ৰিজ আছে। ওৱাছিং মেছিন আছে। ছোফা আছে দুটা ছেট। আচলতে অভাৱ একো নাই। তেওঁ চিন্তা কৰি পাৰ পোৱা নাই কি ল'ব। এনেকৈ চাৰিটা দিন পাৰ হৈ গ'ল। অৱশেষত মোৰ প্ৰস্তাৱটিৰ কথা চিলঙ্গত থকা মোৰ জী-জোঁৱাইক ফোন কৰি জনালে। পিছদিনাই সিহঁত দুয়ো আহি শ্ৰীমতীৰ লগত ৰুদ্ধদ্বাৰ বৈঠকত বহিল। মোক বাজেটৰ কথা সুধিলে। মেক্সিমাম চিঙ্গটি ঠাউজেণ বুলি কোৱাৰ লগে লগে সিহঁতে সমস্বৰে কৈ উঠিল- হৈ যাব। বুজিলো তাৰ মানে তেওঁলোকে ইতিমধ্যে কি বস্তু কিনিব সিদ্ধান্ত লৈ পেলালে। মোক একো জানিবলৈ নিদিলে। কিন্তু শ্ৰীমতীৰ এটা ফোন কলৰ পৰাই মই গম পাই গ'লো- - তেওঁলোকৰ সিদ্ধান্তৰ কথা। আমাৰ ঘৰত কাম কৰিবলৈ আহা বাই এজনীলৈ শ্ৰীমতীৰ ফোন এটা আনি দিবৰ মন। ঐ নৰমী, আমাৰ ঘৰত থকা পুৰণি ফ্ৰিজটো কোনোবাই কিনিব নেকি সুধিবিছোন। কম দামতে দিম। গড়্বেজ কোম্পানীৰ। বুজিলো তেওঁলোকে মোৰ প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰিলে আৰু ঘৰখনলৈ নতুন ফ্ৰিজ এটা আনিব।

অকনো পলম নকৰি তেওঁলোক তিনিও বজাৰলৈ ওলাই গ'ল। কিবা উল্টা-পুল্টা কৰো বুলি মোক নিনিলে। প্ৰায় তিনি ঘণ্টা পিছত এখন অটভানৰ ড্ৰাইভাৰে প্ৰকাণ ফ্ৰিজ এটা লৈ আহি কলিংবেল টিপিলে। লগত এজন লেবাৰ। তেওঁলোকে মোক ক'লে মালিকনী

বাইদেরে এই ফ্রিজটো কিনি দি পঠাইছে আৰু আপোনাক চহী কৰি পেমেণ্টটো দি ডেলিভাৰী
ল'ব কৈছে। হয়, কিনো চাও দিয়াছোন কাগজখন.....। হে হৰি! বিল চেংশ্যন কৰিছিলো
ষাঠি হেজাৰ! বিল হ'ল নৈবে হেজাৰ। ড্রাইভাৰ, লেবাৰ দুজনকে উধাই-মুধাই গালি দিলো।
ঐ, তহঁতে মোৰ ঘৰৰ ভিতৰখন চাগৈছোন- ক'ত বাখিবি এই বৃহৎ আকাৰৰ ফ্রিজটো। সাতফুট
মান ওখ, তিনিফুট বহল। ফিটিং কৰোঁতে কাৰেণ্টৰ নতুন বৰ্ড বহুৱাব লাগিব। তাতেও তিনি-
চাৰি হেজাৰ।

কেইদিনমান আগতে শ্ৰীমতীক চুবুৰীয়া এগৰাকীয়ে ফুচফুচাই কোৱা শুনিছিলো-
ঐ বৰ্জুনী, ভালকৈ থাকিবি বিটায়াৰ মানুহবোৰ অলপতে খিংখিঙিয়া হৈ যায়। মোৰ ফ্রিজ
কিনাৰ সেই সময়ছোৱাতেই এজনী কলিতানীয়ে নিজৰ মানুহজনক কাটি টুকুৰা-টুকুৰ কৰি
কিছুদিন ফ্রিজত ভৰাই বাখিছিল। সেই বাতৰিবিলাক শ্ৰীমতীয়ে বৰ মনোযোগেৰে চাইছিল।
ঘৰখনলৈ নতুনকৈ অনা ফ্রিজটো দেখি মোৰ সন্দেহ হ'ল- নিশ্চয় কিবা এটা মত্লব আছে।
ষ্টেচনেৰী দোকান, গেলামাল দোকান, ধাৰা-হোটেল ক'তো মই ইমান ডাঙৰ ফ্রিজ দেখা
নাই। সেইজনীয়ে এজনৰহে হাড়-মূৰ ভৰাইছিল, আমাৰটোত মোৰ নিচিনা চাৰিজনৰ হাড়-
মূৰ সোমাব। মই নিশ্চিত হ'লো-মোক বশ কৰা যন্ত্ৰ এটা আনি ঘৰখনত প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে।

ফ্রিজ ডেলিভাৰী দি যোৱাৰ পাছত শ্ৰীমতী আহি ঘৰ সোমাল। মোৰ ফালৰ পৰা
প্ৰশ্ন কৰা হ'ল-ঘৰখনত প্ৰাণী থাকো দুটা- এই বৃহৎ আকাৰৰ ফ্রিজটো কিনাৰ কি প্ৰয়োজন
আছিল? শ্ৰীমতীৰ উত্তৰ শুনি মোৰ ধাৰণাই শুন্দৰ বুলি প্ৰমাণিত হ'ল। তেওঁৰ উত্তৰ আছিল-
ফ্রিজটো দেখিছেই নহয়— দুটা ভাগ আছে। তাৰে তলৰ ভাগটো আপোনাৰ। মানে? কিবা
উল্টা-পুল্টা কৰিলে হাড়-মূৰ কাটি তাতে ভৰাই থম। সেয়ে এতিয়া মই ঘৰখনত থাকিলে
শান্ত-শিষ্ট হৈ সৰু ল'বাৰ দৰে থাকো। ওজৰ-আপত্তি একো নকৰো। ইয়াকে কয় খাল খান্দি
ঘৰিয়াল চপোৱা বুলি।

কেইদিনমান পিছৰ ঘটনা। সাহিত্য সভাৰ মিটিঙ্গলৈ বুলি যোৰহাটলৈ গৈছিলো।
কৰঙাৰ সাহিত্য সেৱক এজনক লগ পাই কৰঙাৰ বিখ্যাত দা'ৰ কথা উলিয়ালো। পৰৱৰতী
মিটিঙ্গত যাওঁতে আপোনাৰ বাবে কৰঙাৰ দা এখন লৈ যাম নেকি? ভদ্ৰলোকে মোক সুধিলে।
ময়ো ক'লো- হ'ব লৈ যাব- যি পইচা লাগে মই দি দিম। কথা মতে কাম। এইবাৰ দদৰাত

অনুষ্ঠিত কাৰ্যনির্বাহক সভালৈ আহোতে তেওঁ সচাই মোৰ বাবে দা এখন লৈ আহিছিল। কৰঙাৰ দা। অকলশৰীয়াকৈ মাতি নি এঠাইত তেওঁৰ বেগৰ পৰা উলিয়াই দা খন দেখুৱালৈ। নগা দাৰ দৰে আহল-বহল আৰু ডেৰফুটমান দীঘল। দা খন দেখিয়েই ভয় লাগি গ'ল। মই ক'লো বুলিয়েই তেওঁ বাক আনিব লাগেনে- এই বৃহৎ আকাৰৰ দা খন! মনতে ভাবিলো- ইতিমধ্যে এটা ফ্ৰিজ উপহাৰ দি যি ভুল কৰিলো তাৰ বাবে প্ৰতি পদে পদে পস্তাই আছো। এতিয়া যদি এই ডেৰফুট দীঘল মেছি দা খন লৈ গৈ মানুহজনীক উপহাৰ দিবলৈ হয় তেনে হ'লে সেইখনেৰে মোক টুকুৰা-টুকুৰ কৰিবলৈ অস্ত্ৰ যোগান ধৰাৰ লেখিয়াহে হ'ব। টি-ভিত দেখা মতে কলিতানীয়ে ব্যৱহাৰ কৰা দা খনোচোন সাইলাখ এইখনৰ দৰেই আছিল। মানুহজনে দেখুৱাই দিয়া দা খন হাতেৰে স্পৰ্শ নকৰি অতি বিন্দুতাৰে তেওঁক ক'লো— দাদা, কৰঙাৰ দা মোক নালাগে, যদি পাৰে পাঠশালা অধিবেশনলৈ আহোতে মোলৈ সৰু চাইজৰ কৰঙাৰ কটাৰী এখনকে লৈ আহিব। চৰ্জি কাটিব পাৰিলৈই হ'ল। ■

ঃঃ কৌতুক ঃঃ শ্ৰী...নীতিশ নন্দী, ধৈমাজি। ১৮৬৪৭৯২০৪৩

এগৰাকী বুঢ়ী মানুহে বেমাৰ দেখাৰলৈ এজন ডাক্তাৰৰ ওচৰলৈ গ'ল।

ডাক্তাৰ : তোমাৰ নাম কি?

বুঢ়ী : আগতে গোৰী বুলি মাতিছিল। এতিয়া বুঢ়ী বুলি মাতে।

ডাক্তাৰ : তোমাৰ বয়স কিমান?

বুঢ়ী : সত্ত্ব বছৰ।

ডাক্তাৰ : ভালকে কোৱা। NRC র কথা আছে নিমিলিলে অসুবিধা হ'ব পাৰে।

বুঢ়ী : পইসত্ত্ব বছৰ হ'ব।

ডাক্তাৰ : ঔষধৰ কথা, বয়সৰ লগত নিমিলিলে ঔষধে কাম নকৰিব।

বুঢ়ী : আশী বছৰ হ'ব।

ডাক্তাৰ : ভালকে চিন্তা কৰি কোৱা। বয়স ঔষধৰ লগত নিমিলিলে মৰিও যাব পাৰা।

বুঢ়ী : মা-কালিৰ শপত মৰিলেও মৰিম, তিয়াশী বছৰতকৈ এদিনো নকমাও। ■

“বিধান”

শু...দুর্গাধৰ দিহিঙীয়া

জপনাখনৰ শলখাডাল খুলিয়েই মহেনে বধু মণ্ডলক বাৰান্দাতে বহি থকা দেখি মাত লগালে— “খুড়া বহিছে।”

....কিমাননো অকলে ঘৰৰ ভিতৰতে সোমাই নেথাকে। পূজা চাবলৈকে যাওঁ বলক-
কথাখিনি কৈ কৈ মহেন আহি বাৰান্দাত উঠিল। বধু মণ্ডলে চকী এখনলৈ আঙুলিয়াই দি
বহিবলৈ ক'লে। মহেন বহাৰ পিছত বধু মণ্ডলে দীঘল হৃনুনিয়াহ এটা মাৰি ক'লে- নবহিনো
কি কৰিবি বোপাই, আমাৰ এতিয়া বহাৰ বাহিবে কিবা কাম আছে জানো?

এহ কিনো কয় খুড়া। আগতে চৰকাৰী কামৰ বাক্সোনত আছিল বুলি বাইজৰ কাম
কৰিবলৈ সময় দিব নোৱাৰিছিল। অৱসৰ লোৱাৰ পিছত এতিয়া আপোনাৰ হাতত অজস্র
সময়। কৰো বুলিলে আপুনি কৰিব পৰা কাম এতিয়াও চেব আছে। ইমান স্বাস্থ্যৱান মানুহজনে
কাম-বন নকৰি এনেয়ে ঘৰত বহি কি কৰিব। ঘৰত বহি শুই থাকিলৈ গা-মন গধুৰ হ'ব। তাকে
নকৰি ইফালে সিফালে ওলাই গ'লে দুজনক লগ পাৰ, কথা-বতৰা পাতিব। মনটো ফৰকাল
হ'ব। বলক আজি ময়ে আপোনাক পূজা চাবলৈ লৈ যাওঁ।

“নাই নাই পূজা-চূজা একো চাবলৈ যাব নোৱাৰে”- এক প্ৰকাৰ দৌৰি অহাৰ দৰে
উগ্ৰৰূপ ধাৰণ কৰি গুনদা খুড়ীয়ে মহেনৰ কথাত বাধা দিলে। চাদৰৰ আঁচলটো ককালত
ভালদৰে খুচি গিৰিয়েকক উদ্দেশ্য ক'লে-- “কোনো কলৈকো যাব নোৱাৰে। ঘৰৰ মানুহ
ঘৰতে থাকক। ভাতৰ সময়ত ভাত পানীৰ সময়ত পানী-- সকলো যোগাৰ দিছো। বাহিবলৈ
ওলাই যোৱাৰ কোনো দৰকাৰ নাই। ইমানেই আঁটিছে। বাহিবলৈ ওলাই গৈ বেমাৰ এসোপা
চপাই আনিব নেলাগে।”

খুড়ী বেমাৰ এসোপা বঢ়াই লোৱাৰ কথা ক'লে যে? ইমান সুন্দৰ স্বাস্থ্যপাতিৰ
মানুহজনৰ আকৌ কি বেমাৰ ওলাল!

অ’ মোৰ সোণামুৰাটো। তই তেনেহ'লৈ সেইবোৰৰ ফুটকে নেপাৰ! খুড়াক

দেখিছহে এনেকুৱা। ৰোগে ধৰি ভিতৰখন ফোপোলা কৰিলে। কিমান চিকিৎসা, কিমান আপডাল কৰাতহে এইটো চেহেৰাত আছে। অমুকী নথকা হ'লে তেওঁ কাহানিবাতে সিপুৰীলৈ গতি ললেহেঁতেন!

থকহে, ইমান গহীননে খুড়ী!

তেনেকৈ নকৈ কি বুলিনো কৰি বোপাই। খুড়াৰ গাত ঘাই কেইটাই লভিছে। চুগাৰ-প্ৰেচাৰ দুয়োটাই। আজি পাঁচ-ছয় বছৰে বেমাৰ বাতিব পাৰিছোহে ইমান ডাক্তৰ প্ৰফেচৰক দেখুৱাইছো। একো গুণ ধৰা নাই। তেওঁৰ প্ৰেচাৰ ডেৰশৰ তললৈ নেনামেই। চুগাৰটো এখোপ চ'ৰা। সদায়ে দুশৰ আশে পাশে থাকে। এতিয়া যদি তোৰ লগত বজাৰলৈ ওলাই যায় গধুলিৰ ভাতসাজ খাবি আৰু বোপাই। কাৰো হকাবধা নেপাই মুখৰ লোভত দিব খাই জেলেপী এসোপামান। গধুলিলৈ ধৰধৰ-মাৰমাৰ লগাই ডাক্তৰৰ ঘৰ পোৱাবগৈ। গতিকে তেনেকুৱা হোৱাতকৈ চকুৰ আগত ঘৰতে বহি থাকক। লাগিলে বহি বহি তিনি মুৰীয়াকে হওক।

এ' হয়নেকি খুড়ী। মই আক তেনেকুৱা বুলি নেজানো নহয়। পিছে খুড়াক ভাল ডাক্তৰৰ ওচৰত দেখুৱাইছে নে নাই। ভাল ডাক্তৰক দেখুৱালে এইবোৰ বেমাৰ ভাল হৈ যাব। চিন্তা কৰিবলগীয়া বিশেষ একো নাই।

তই কৈছহে নে বোপাই। আজি পাঁচ-ছয় বছৰে কিমান ডাক্তৰ প্ৰফেচৰক দেখুৱালো তাৰ হিচাপ নাই। অকল ডাক্তৰী চিকিৎসাই নহয়, বেজ কৰিবাজৰ পৰাও অনেক দৰৱপাতি আনি খুৱাইছো- মঙ্গলতিৰ ওচৰত গৈ চোৱা-চিতা কৰি অনেক কাম-সকাম কৰিছো। নাই তেওঁৰ বেমাৰ নিজৰ খুটিৰ পৰা অলপো লৰচৰ হোৱা নাই। এই মানুহটোক লৈ মোৰ আৰু উপায় নোহোৱা হৈছে।

খুড়ী, মই এষাৰ কৈ চাওঁ নেকি?

এষাৰহে নেলাগে-দহষাৰো ক'ব পাৰিবি। পিছে বোপাই সকলো মিছ। যিমানে যিমান দিহা দিলে সকলো কৰি চালো। সকলোৰে দিহা পৰামৰ্শ মানি লৈ নোয়োৱালৈ গ'লো, নকৰাটো কৰিলো। লাভৰ ঘৰত ধনগালহে পানীত পেলালো।

এহ, খুড়ী নকওঁৰেই তেনেহ'লে।

তইনো একো নোকোৱাকৈ কিয় যাবি। ক'ব বিচৰাটো কৈ পেলা।

খুড়ী মই যিটো দিহা দিম তাৰ বাবে কলৈকো যাবও নেলাগে আৰু বেমাৰৰ নামত

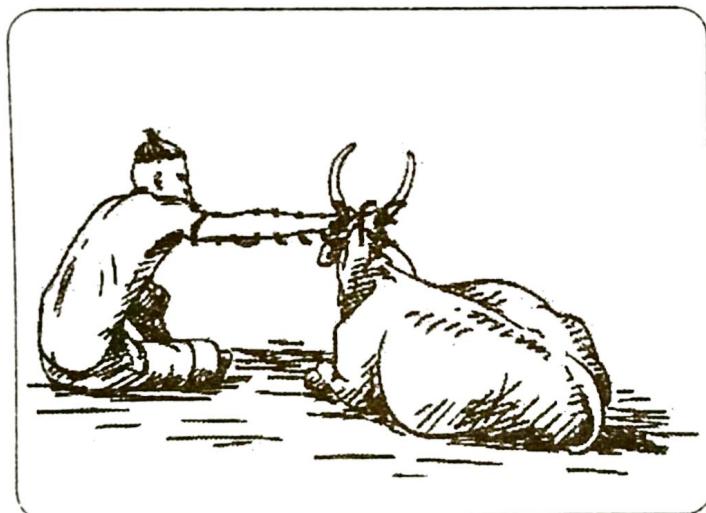

ধন এগাল ভাঙিবও নেলাগে। সকলো কাম ঘৰৰ চাৰিসীমাৰ ভিতৰতে হ'ব।

এগাল ভাঙিবও নেলাগে। সকলো কাম ঘৰৰ চাৰিসীমাৰ ভিতৰতে হ'ব। কেৱল
দিহা মতে এমাহমান নিয়মখনি পালন কৰিলেই হ'ব।

মোৰ সোণামোৰাটো, কচোন বাক তোৰ দিহাটো শুনো।

মানে খুড়ী এই দিহাটো পালন কৰি হাই প্ৰেচাৰ থকা বহুত ৰোগীয়ে আৰোগ্য লাভ
কৰিছে। বৰ প্ৰমাণিক। দিহানো কিটো- খুড়াই পুৱা-গধুলি নিয়মীয়াকৈ তেওঁৰ হাতখনে গৰুৰ
গাটো মোহাৰি দিব লাগিব। নিজ হাতেৰে নিতো গোহালিৰ গোবৰ-জাবৰ চাফা কৰিব লাগিব।
আৰু এমাহ মান খুড়াই গোহালিতে বিচনাখন তৰি লব লাগিব। এই নিয়ম কেইটা পালন
কৰিবলৈ খুড়াই কলৈকো যাবও নেলাগে-ধন এগাল ভাঙিবও নেলাগে। এইটো দিহা মোৰ
বুলি নেভাবিব আক'। খোদ ৰজাঘৰীয়া মানুহে দিয়া দিহা। ৰজাঘৰীয়া মানুহে দিয়া দিহা
স্বয়ং ভগৱানেও যে নুই কৰিব নোৱাৰে সেই কথা জানো মই আপোনাক বুজাই ক'ব লাগিব-
এই বুলি মহেনে শুনদা খুড়ীৰ প্ৰতিক্ৰিয়া চাবলৈ বুলি উদগ্ৰীব হৈ ৰ'ল।■

নিশ্চুপ

শ্ৰ...ভাস্কৰ জ্যোতি দাস

মই দুর্দান্ত মদাহী বুলি কোনেও নাজানে। আনকি মোৰ পত্তীয়েও। ইমান মদ খাওঁ, ইমানেই মদ খাওঁ যে, তথাপি নিচা নালাগে আৰু ঘুণাক্ষৰেও কাকো গম পাৰও নিদিওঁ। কালিৰ কাহিনী কওঁ শুনক, কামৰ পৰা আহিয়ে মাইনাজনীহেন চেনেহী বটলটো ঠেঞ্চৰ জেপত ভৰাই আনিছো। লাহেকৈ ঘৰত সোমাই সেইটো বিছনাৰ তুলিৰ তলত রাখিলো। পত্তী সুমতিয়ে আহি পোৱাৰ লগে লগে হাত-মুখ ধুৱলৈ আদৰতে পানী এবটল সদায় দিয়ে। তাৰেই সুবিধা লওঁ। তাই পাকঘৰত গৈ আলু চেলাবলৈ আৰন্ত কৰিছে। গৰম গৰম আলু ভাজিৰে মোক ভাত দিব। শৰ্কেছৰ পৰা পৰা কাঁচৰ গিলাছ এটি লৈ টপ্ কৰে এটোক ডিঙ্গি পেলাই দিলো। কোনেও গম নাপালে। পাকঘৰলৈ আহি চালো, সুমতিয়ে তেতিয়াও আলু চেলাই আছে। দেৱালত আঁৰি থোৱা আইতাৰ ছবিখনে কেৱল মৌলৈ চাই আছে। সুৰসুৰকে আহি ঢপক্কৈ আৰু এটোক। মই কোৱাৰ লেখীয়া নিচাহৰ কোনো প্ৰভাৱেই নাই। সুমতিৰ আলু চেলোৱা হৈছে। এতিয়া কাটিব। আইতাই ফটো ফ্ৰেমটোৰ ভিতৰতে নিৰৱ-নিথৰ হৈ আছে। সাউতকৈ আহি কাঁচৰ গিলাচৰ পেটতো ভৰাই আকো এটোক গলাধকৰণ কৰিলো। সুমতিয়ে আলু কাটিয়ে আছে। আইতাই নিৰবে সকলো চাই আছে। মোৰ কাৰু-কাৰ্য কোনেও গম পোৱা নাই। আনকি মোৰ ওপৰতো কোনো প্ৰভাৱ নাই। এইবাৰ লাহেকৈ আহি কাঁচৰ কেৰাহীটোত আৰু এটোক ডাঠকৈ বাকি ল'লো। আইতাই ফটোখনতে মিচিকি হাঁহিছে। কেৰেপ নকৰি এবাৰতে গলাকৰণ কৰিলো। এইবাৰো কোনেও একো গম নাপালে। মনে মনে পাকঘৰলৈ আহি চালো। আইতাই গিলাচটোত আলু ভাজি আছে। সুমতিয়ে কোনেও গম নোপোৱাকৈ কেৰাহীৰ পৰা ফটো ফ্ৰেমটোত মদ বাকি পানী মিহলি কৰি ঢোকে ঢেকে খাইছে। ফটো ফ্ৰেমটোত মই নিৰবে নিমাতে ওলমি আছো। মোৰ অলপো নিচাহেই লগা নাই। ■

ঃঃ মোৰ ক্ষেত্ৰত এনে হৈছিল ঃঃ

(১) শ্ৰী...টংকেশ্বৰ ভৰালী, ধেমাজি

যি সময়ৰ কথা পাঠকক্সকলক কম বুলি উপস্থাপন কৰিবলৈ কলম ধৰিলো—সেই সময়ত ধেমাজি জিলা বহু পিছ পৰা ঠাই বুলিয়েই ক'ব লাগিব। বাট-পথবোৰ অতি ঠেক আছিল। পথৰ ওপৰত সৰু গুটি শিলৰ চামনি, ধুলি-বালিৰে -ঠিক বালি বুলি ক'ব পৰা নাযায়, ধুলি বুলি ক'লেই প্ৰকৃততে শুন্দি কোৱা হ'ব। হয় -মূল ঘাই পথটোৰ কথাই কৈছোঁ। আলি দুয়ো পাৰে নল-খাগৰিৰ বালি বনেৰে ওপচা। তেতিয়া বৰ্তমানৰ চাৰিআলি, তিনিআলিৰ কোণত আৰু গোসাঁই গাঁৱৰ এতিয়া যি ঠাইত এম. ভি. স্কুল এতিয়াও আছে, ধেমাজিৰ এই তিনি ঠাইতে দুই এখন চাহ আৰু পান-তামোলৰ দোকান, এখনকৈ গেলামালৰ দোকান আছিল। অলশ্যে গোসাঁই গাঁৱৰ এম. ভি. স্কুল হৈ এই অঞ্চলটোতে ধেমাজিৰ চেণ্টাৰ জেগা আছিল। কিয়নো ইয়াতে পুলিচ থানা, বৰ্তমান ধেমাজি নগৰৰ মাজ মজিয়াত স্থাপিত হাস্পাতাল (Dispensary) খনো গোঁহাই গাঁৱৰ এই স্থানতে আছিল। চুলি কটা চেলুনৰ নামত এতিয়াৰ নগৰ চাৰিআলিস্থিত ইন্ডেন গেছ এজেন্সি সমিপৰ টোলাৰাম নামৰ এজন বিহাৰী লোকৰ চাহ হোটেলৰ সন্মুখতে এজোপা ডাঙৰ কঁঠাল গছৰ তলতে এখন আৰু আনখন চেলুন দোকান বৰপাতৰিয়া গাঁৱৰ আজি কেইটামান বছৰ আগলৈকে অস্তিত্ব ৰাখি থকা আলিৰ প্ৰায় মাজতে বুলি ক'লেও হয়তো ভুল নহ'ব; তেলিয়া পৰিয়ালৰ হনুমান মন্দিৰ নিচেই গাতে লাগি থকা চেলুন খন। সেই সময়ত চেলুন নামটো নেজানিছিলো। আমি চুলি কটা মানুহ বা চুলি কটা মিস্ট্ৰী বুলিয়ে জানিছিলো আৰু সকলোৰে মুখত চুলি কটা দোকান বুলিয়েই কোৱা শুনিছিলো। বাৰু যিয়ে নহওক—ধেমাজিৰ তেতিয়া আগৰণুৱা বোলা পৰিয়ালৰ মানুহবোৰেহে চুলি, দাঢ়ি কটা এই কৰ্মভাগী এই দুখন চেলুনতেই কৰিছিল। বাদ-বাকী গাঁৱলীয়া গএগা, হালোৱা, দিন হাজিৰা কৰা ল'ৰা-বুড়া সকলোৱে গাঁৱৰ দুই এজন চুলি কঢ়িয়া ব্যক্তিয়ে কাটি দিয়া

চুলিতে সন্তুষ্ট থাকিব লগীয়া হৈছিল। ময়ো এবাৰ পৰিয়ালৰ বৰদেউতাৰ ল'বা -দাদা এজনে মোৰ চুলিখিনি জখলা খলপিয়াকৈ কাটি দিয়াত এমাহ বিশদিন পঢ়া শালিলৈকে যোৱা এৰিছিলো। তেতিয়া মই এলপি স্কুলত পঢ়ি আছিলো। তেতিয়া প্ৰাথমিক সামৰি ধেমাজি হাই স্কুলত নাম ভৰ্তি কৰি প্ৰায় মাহ চেৰেক যোৱাত জানিব পাৰিছিলো যে চতুৰ্থ, পঞ্চম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ সকলৰ ‘মৌনেন শিতলম্’ প্ৰতিযোগিতা চলিছিল। প্ৰতিযোগিতাতো হ'ল এনে ধৰণৰ -মানে-নিজকে হেণ্টচম্ কৰি চেলুনত চুলি কাটি সহপাঠী চকুত ফিটাহি মৰা স্বতাৰ এটা প্ৰায় প্ৰতিজনৰে কম বেছি পৰিমাণে অন্তৰত পুহনীয়া বুলি বুজি পাইছিলো। এৰা অ’ মিছা ক’লে কি হ’ব। পিছে ফিটাহি বৰ্ণ যুগলৰ তাগিদাতে হেও হৈ কঠাল তলৰ চেলুন খনিলৈ চুলিকোচা কলম কটাৰলৈ গ’লো। গৈ দেখিলো চেলুনত গ্ৰাহকৰ সৰু হ’লেও ভিৰ লাগি আছে। এজনীয়া মিষ্ট্ৰীয়ে একান্ত মনে নিজ কৰ্মত ব্যস্ত। মনতে হিচাপ কৰিলো। কটি থকাজন এৰি চাৰিজন অপেক্ষাৰত। মই সৰু নেওতা ঘৰৰ পাঁচ অংকতহে পৰিলো। যেই নহওক আছিলো যেতিয়া বৈ থাকি হলেও কটোৱাৰই লাগিব। বহিবৰ একো ব্যৱস্থা নথকাত থিয়ই থাকি বোন্দাপৰ দি মনৰ ভিতৰত বিশেষ শব্দটোৱে মগজুত টহলদাৰি কৰি গপত গঙ্গাটোপ হৈ উফন্দি অপেক্ষা কৰিব ধৰিলোঁ। সময় বাগৰি আগুৱাই থাকিল। নাপিতৰ গ্ৰাহক কমি আহি নেওতা ঘৰৰ মোৰ অংকত উপস্থিত হ'ল। উলাহতে লৰা-লৰি কৰি চেলুনৰ চকিত বহি স্বস্তিৰ নিশাস এটা এৰিলো। ল'বালিৰ মনৰ সপোন হয়তু পুৰণৰ শুভ মৃগৃত্তএইয়া।

নাপিতে চুলি কাটাত ব্যৱহাৰ কৰা বুলনা কাপোৰখন উলমাই খোৱা বচি ডালৰ পৰা লৈ জোকাৰ এটা মাৰি মোৰ গাত পেলাই ডিঙিত মেৰাই খোচনী মাৰি সামান্য আঁতি বাঞ্ছি দিলে। পাছত চিচা বটল এটাৰ পৰা এচলো পানী বাও হাতেৰে ঢালি সোঁহাতৰ তলোৱা খোলত ঢালি লৈ চুলিত চতিয়াই মুৰটো দুহাতেৰে ঘঁহি ঘঁহি মালিচ কৰি চুলিবোৰ তিয়াই ফঁহিয়াই পেলালে। এইবাৰ সোঁহাতৰ বুড়া আঙুলি আৰু তজ্জনি আঙুলি হালকে কেচি নালৰ ফুটা দুটাত ভৰাই খুপনি মাৰি ধৰি আনখন হাতে মানে বাওঁ হাতত

ফনিখন লৈ চুলি কাটিবলৈ আৰম্ভনী গীত জুবিবলৈ লওঁতেই এইখিনিতে আকো লেঠাটো লাগিল। বৈদ্যুতিক চক্ এটা মাৰি মগজুক চুলি নেকাটিবলৈ সকিয়নি আজেণ্ট মেচেজ্ এটা পোচ কৰিলে। সচকিত হ'লো— এৰা হয়তু আক!! ভাৰনাৰ খেলিমেলি টো যোৱাত তৎমুছ্ততে ঠিক টাৰগেট কৰিলো। লগে লগে নাপিতক ক'লো। “আ’ ভাইয়া ৰুকতা’ ৰুকতা’”। মোৰ হাক বচনত সি অবাক হ’ল। শিল পৰা কপো চৰাই দৰে থৰ লাগি ব’ল আৰু মোলৈ প্ৰশ়াবান এৰিলে আৰু ক'লে— “ভগা অসমীয়তে ক্যায়া হৰা; ইটিনা সময়ে ৰুকি থাকিছে অৱ অভিভি নাই কাটিছে কি কথা আছে”। তেতিয়া মই ক'লো— “নহয় অ’ মিস্ত্ৰী আজি বাৰটো বেয়া। পাহবিছিলো আজি যে শনিবাৰ বুলি। মঙ্গলবাৰ শনিবাৰে আমি চুলি, দাড়ি, নথ নাকাটো বুড়ালোকে নেপায় বুলি কয় সেয়ে”। নাপিতে ক'লে— “নাই নাই সেইটো কোনো বেয়া নাই আছে, কাটিব পাৰে, কাটিক না।” মই আকোৰ গোজ হৈ সেই দিনা চুলি নেকাটি ঘৰলৈ গুছি আহিছিলো। আহিলো যে আহলোৱেই পুনৰ এদিন যাবলৈ পাহৰণি লগতে এলাহতে আজি কাটিম কালি কাটিম কৰোতে জামেই বাঞ্ছিলে। মাজতে হঠাতে এদিন মূৰ আঁচোৰোতে দাপোনত চুলিকোচা দেখাতহে হৃচ আহিল। চুলি দেখোন বহু দীঘল হ’ল। কাটিব লাগিল। লগে লগে হৰ-মূৰকৈ উলাই চেলুন পালোগৈ। সেই দিনা নাপিতৰ এজনো প্ৰাহক নাছিল। সি লাইফ চাইজৰ মিৰৰ সমুখৰ চকিত বহি মূৰৰ পকা চুলিবোৰ এডাল এডালকৈ উভালি আছে। মোক দেখি সি অতি আগ্রহেৰে আহক বইঠিয়ে বাবা বুলি চকী এবি বহিবলৈ ক'লে। মই বহিলো। লগে লগে নাপিতেও সৰঞ্জাম সমূহ লৈ পূৰ্বে কৈ আহাৰ দৰে একে পদ্ধতিৰে তাৰ কৰ্তব্য আৰম্ভ কৰিলে। সময়চেৰেকত চুলি কটা পৰ্ব ঘৰনিকা পৰিল। সি জাৰি-জোকাৰি কটা যোৱা চুলিবোৰ মোৰ মূৰৰ পৰা পৰিষ্কাৰ কৰি ল'লে আৰু স্টশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰা দৰে হাত দুখন যোৰ কৰি লৈ মূৰটোত এফালৰ পৰা কৰফ্ কৰফ্ আৱাজ কৰাই মৰিয়াই যাবলৈ ধৰিলে। তাৰ এইদৰে কৰা মূৰৰ মালিচটোৱে মূৰটো কিবা পাতল পাতল আমেজ ভাৰ এটাই বিবাজ কৰিছিল। এইবাৰ বাচি আৰি থোৱা টাৱেল এখনেৰে মোৰ মুখখন মুহাৰি

ডিঙিত বান্ধি গাত মেৰাই দিয়া বুমলা কাপোৰখন গুছাই গাটোও সেই টাৱেলৰে বুলাই
মূৰটো ফণিয়াই বাবা হৈ গ'ল বুলি কোৱাত মই চকীৰ পৰা উঠি পাৰিশ্রমিক প্ৰাপ্যটো দি
ঘৰলৈ খোজ দিলোহে মাথোন ঘপহ কৈ মনলৈ আহিল নহয় হায়! হায়!! কি যে
বিবন্ধনা!!! বিধাতাই কিবা ল'গ নেৰাই হ'ল দেখোন। আজিও সেই শনিবাৰেই আছিল।
নাপিতে জানিলে বৰ লাজত পৰিম। হেন জানি লৰা-লৰিকৈ আঁতৰি আহিছিলো। তেতিয়া
অৱস্থাটো মনলৈ আহিলে আজিও নিজকে লাজ লাজ ভাৰ আহে।■

ভাত খোৱা চোৰ

শ্ৰ...ৰিণি তামুলী, ধেমাজি।

এখন সৰু চহৰত এহাল দম্পতীয়ে বাস কৰিছিল। তেওঁলোকৰ চাৰিটা ল'ৰা আছিল।
ল'ৰা কেইটাই আটায়ে বিয়া-বাবু কৰি যেয়ে যেনেকৈ পায় চাকৰি-বাকৰি কৰি বাহিৰত
আছিল। ডাঙৰ হালহে মাক-দেউতাকৰ লগত আছিল। বিহু-পূজা আদিত সকলো এক
ল'গ হৈছিল।

এবাৰ মাঘৰ বিহুত তেওঁলোকৰ আটাইকেইটা একেলগ হৈ উৰুকাৰ ভোজভাত খায়
আনন্দ ফুটি কৰি শুই থাকে। তেনেতে ডাঙৰ ল'ৰাটোৱে পাক ঘৰত খুটুং-খাটাং কৈ এটা
শব্দ শুনি সাৰ পাই ঘৰৰ সকলোকে জগায় দিলে। তেওঁলোকে তলা খুলি সোমাইমানে
চুৰ পলাল খিড়িকীৰে। চোৰে কাঁহি-বাতি যি য'ত যেনেকৈ পাকঘৰত পালে লৈ গ'ল।
এটা চুৰে আকৌ কেৰাহীত মাছ-মাঃস দেখি ভাত বাঢ়ি খাবলৈ ল'লে। পিছে তাৰ ভাত
খোৱা শেষ ন'হল। গৃহস্থই সাৰ পাইছে বুলি আগ-পাছ নুগুনি ভিৰাই লৰ দিলে।

ল'ৰা কেইটাৰ মাক গৰাকী বৰ মৰমীয়াল আছিল। তেওঁ কঁচিৎ ভাত দেখি ক'লে-‘আই ঐ দেহি’ বেচেৰা চুৰটোৱে ভাত কেইটা শেষ কৰি খাই নাপাপে। কিমান বা ভোকত আছিল, আৰু কিমানদিন বা মাছ-মাংস খাবলৈ পোৱা নাছিল। চুৰৰ প্রতি মাকৰ দয়া উপজা দেখি ডাঙৰ ল'ৰটোৱে খং উঠি ক'লে- আপোনাৰ চুৰটোৱে ভাত কেইটা খাৰ নোৱাৰাৰ বাবেহে দুখ লাগিছে। বস্ত্ৰবোৰ যে নিলে তাৰ বাবে বেয়া লগা নাই? দেউতাকে তপৰাই মাত লগালে-‘কি কৰিবি তা’ মাৰা তেনেকুৰাই। এই বুলি দেউতাকে কোৱাত সকলোৱে হাঁহিবলৈ ধৰিলে।■

গেঞ্জেলা পুৰাণ-২

এদিনৰ কথা

শ্ৰ...যোগেন বাইডঙ্গীয়া

গেঞ্জেলা কাইটিৰ জীৱনত বহু সব-বৰ ঘটনা ঘটিছে যিবোৰ ঘটনা সৃতিৰ কোঠালিত আটোমটোকাৰিকে সাচি থোৱা আছে। সময়ে সময়ে এনে ঘটনাবোৰ সুৰবি গেঞ্জেলা কাইটিৱে ঘটনা অনুযায়ী লাভ কৰা অনুভূতিবোৰ খুঁচিৰ পৰম তৃপ্তি লাভ কৰে। অবশ্যে, কাইটিৱে এনে বিভিন্ন ঘটনা বিভিন্ন আড়ডাত সবস বৰ্ণনাৰে আন দহজনৰ তাগতো বেকত কৰি আড়ডা গবম কৰি তোলে।

গেঞ্জেলা কাইটিৰ মুখেদি শুনা তেনে এক ঘটনাৰ কথা। কাইটিৱে বৌক বিয়া কৰাই অনা ঠিক পাঁচ-ছয় মাহ মানৰ পাছৰ কথা। এনেও কাইটি কামিয়াল মানুহ। তাতে বিয়া খন পাতি লোৱাৰ পাছত কাইটিৰ দায়িত্ব পূৰ্বতকৈ বাঢ়িল। সেইয়ে, কাইটিৱে বাঘে ধৰা দি পূৰ্বতকৈ অধিক কাম বনত ধৰিল। ঘৰখনৰ লগতে লাগি থকা বিয়াগোম বাৰীখন ফু মাৰি ভাত খাৰ পৰাকৈ চাফ-চিকুন কৰাই নহয়, বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ গছ-গছনিও কৰিবলৈ ল'লে। অবশ্যে, কাইটিৰ এই কৰ্মৰ প্ৰেৰণা হ'ল- ন-বোৱাৰী মালতী বৌ। কায়ে কায়ে থাকে মালতী বৌ, কেতিয়াৰা দা, কেতিয়াৰা কোৰ লৈ কৰ্মত ব্যস্ত হয় গেঞ্জেলা কাইটি। বৌৰে মৰম সনা মাত, মায়া সনা চকুৰ চাৰনিয়ে মৰমৰ মলয়া বিয়পায় আৰু সেই মৰমৰ মলয়াচাতিৰ বাগিত কাইটিৰ দা-কোৰ তীৱ্র গতিত চলে। কাইটিৰ আঠিয়া কল যেন গাঠলু

দেহাইদি ঘামৰ টোপাল যিমান বৈ গলেও সেই কেইটা দিন এনে লাগে যেন হাবি-জংঘলেৰে ভৰি থকা বাৰীখনত নহয়, সৰগৰ কোনোৰা ফুলনিতহে বিচৰণ কৰি আছে। সঁচাই বিয়া পতা প্ৰথম কেইমাহ মানৰ কথা গভীৰ কৈ ভাবিলে এতিয়াও কাইটিৰ সমগ্ৰ দেহাত এক শিহৰণ জাগি কিবা গুটি, গুটি উঠা যেন অনুভৱ হয়।

এনে দৰে কৰ্মব্যস্ত হৈ থকাৰ মাজতে এদিন মালতী বৌৰ ভনীয়েক অৰ্থাৎ কাইটিৰ খুলশালীজনী বায়েক-ভিনিয়েকৰ খবৰ এটা লওঁ বুলি ভুটুঁকৈ পুৱাই ওলাইছিলহি বায়েকৰ কথা বাদেই ভিনিয়েকৰো খুলশালীয়েকৰ প্ৰতি মৰম অলপ বেছি। যাৰ বাবে খুলশালীয়েকে দুপৰীয়া ভাত সাজ খাই আবেলি ঘৰলৈ ওভতাৰ কথা কওঁতে বায়েকতকৈ ভিনিয়েক গেঞ্জেলা কাইটিয়েহে জকি উঠিছিল। মই কাৰো কথা নুশ্বনো। একেবাৰে ৰাখি নথওঁ, বাতিটো থাকি পুৱাই যাবাগৈ মোৰ শেষ কথা বুলি কৈ মালতী বৌক গধুলি ভাত সাজৰ বাবে ঘৰৰ আমলবিয়া হাহঁটোৰ মাংসৰ লগত ৰাঙ্গিবলৈ বাৰীৰ ভীম কলৰ কলডিল যোগাৰ কৰি দিছিল।

পিছদিনা পুৱাই খুলশালীজনী ঘৰলৈ যাবই যেতিয়া বাৰীৰ শাক পাচলি দুটামান আৰু বাৰীৰ পশ্চিম দিশৰ ঢাপটোত থকা কলজোপাৰ পূৰ্ব বিয়াগোম জাহাজী কল থোকা কাটি দুৱাষীমান দি পঠোৱাৰ কথা কাইটিয়ে মনস্ত কৰিলে। বোলে মটহা মটহা জাহাজী কল কেইটা কেঁচাকৈ নি পকিলে থাব। কাইটিয়ে মূৰত গামোছা এখন পাগ মাৰি দা খন লৈ বাৰীলৈ কল কাটিবলৈ যাবলৈ ওলাই মালতী বৌকো মোনা এখন লৈ ওলাবলৈ কল-মই কল থোক কাটি আনো মানে তুমি শাক পাচলি কেইটাকে চিঞ্চি থাকিবা। বৌৰ স'তে খুলশালীজনীও শাক পাচলি চিঞ্চিবলৈ বুলি কাইটিৰ পিছে পিছে ওলাল। বৌ সতে পাচলি চিঞ্চি থকাৰ এশ মিটাৰ মান দূৰত ঢাপটো। গেঞ্জেলা কাইটিয়ে গৈ কল জোপা কাটি দুটা মানুহে দুফালে ধৰি যেনে তেনে দাঙি আনিব পৰা জাহাজী কল থোকা কাইটিয়ে তামোলৰ ঢকুৱা এখন দি অকলেই কান্বত তুলি লৈ ঘৰলৈ ওভতিল। কল থোক লৈ আহি থাকোতে কাইটিয়ে দেখিলে মালতী বৌ আৰু খুলশালী জনীয়ে শাক পাচলি কাটি অটাই কাইটিলৈ বাট চাই আছে। কিন্তু কাইটিয়ে মন কৰিলে যে-কাইটিক দেখি বৌহঁতে ফিচিঙ্গা-ফিচিঙ্গি কৰিবলৈ ধৰিলে। কাইটি যিমানে বৌহঁতৰ ওচৰ চাপি আহিল সিমানে বৌহঁতে হাতেৰে কিবা ইংগিত দি পিছুৱাই যাব ধৰিলে। আৰু এপাকত শাক পাচলিৰ মোনা এৰি হৈ সন্মুখত ভূত দেখা পোৱা মানুহৰ দৰে আচৰণ কৰি বৌহঁত ঘৰলৈ দৌৰিবলৈ ধৰিলে। একো উৱাদিহ নোপোৱা গেঞ্জেলা কাইটিয়ে বৰ কষ্টৰে কান্বত লৈ অহা কলথোক মাটিত নমাবলৈ লওঁতেহে উৰহি গছৰ ওৰ ওলাল। মানে নিচলাকৈ

থাকি ভালপোৱা কাইটিৰ দেহা উদং। কাইটি লাজে অপমানে মৰি যোৱা যেন লাগিল। আচল কথাটো হ'ল কলথোক কাটি মৰবল দি কান্ধত তুলি লৈ আহি থাকোতে কাইটিয়ে পিঞ্চি থকা গামোছাখন ক'বাত খোল খাই পৰি থাকি আহিল।

এই ঘটনাটোৰ কথা মনত পৰিলে গেঞ্জেলা কাইটিৰ আজিও লাজতে মৰি যোৱা যেন লাগে।■

অৱসৰপ্রাপ্ত প'ষ্টমাষ্ট্ৰ

ভৱেন পাণ্ডঃং এম. এ. ৰত্ন (হিন্দী), ধেমাজি

১৯৭৬ চনত মোক (লেখক ক) গুজৰাটৰ তেতিয়াৰ বাজধানী আহমেদাবাদৰ পৰা ডিক্রিগড়লৈ বদলি আৰু পষ্টিং হোৱাত ভায়া নতুন দিল্লী হৈ অসমলৈ বেলোৰে শ্ৰী টায়াৰ ডবাত আহি আছো। ঠিক পাটনা জংচনৰ আগত মোৰ সন্মুখত থকা শ্ৰী টায়াৰৰ শিপাব ছীট কেইটা খালী হোৱাৰ লগে লগেই আপাৰত ল'ৰা এজন আৰু মিডুলত এজনী ধূনীয়া ছোৱালী আৰু লৰাৰত বয়সীয়াল মানুহ এজনে নিজৰ নিজৰ আসন ললে। কিছু সময়ৰ পিছত লৰাজনে নিজৰ ছীট ত আঙুলিবে টৰে টকা(মানে তাহানিৰ টেলিগ্রাফৰ ক'ড চিহ্ন) ছোৱালী জনীক উদ্দেশি মাৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু ছোৱালীজনী ও অনুৰূপ ধৰণেৰে ই টৰে টকাৰ মাৰি উত্তৰ দি কথাৰ ভাৱৰ আদান প্ৰদান ইমানেই বাঢ়িবলৈ ধৰিলে যে বয়সস্থ মানুহজনে ইয়াৰ উচিত প্ৰত্যুত্তৰ দি জোৰ জোৰকৈ টেলিগ্রাফৰ ক'ডৰ টৰে টকাৰে তেওঁলোকক বুজালে "I am a Retired Postmaster."তেতিয়া লৰা ছোৱালীহালে কিছুসময় চৃপ্ চাপ্ থকাৰ পিছত লাজ লাজ কৰি নামি আহি বয়সস্থ মানুহ জনৰ টেলিগ্রাফিক ক'ডত তেখেতৰ পৰিচয় জ্ঞাত হোৱাত তেখেতৰ ওচৰত ক্ষমা খুজিলে। পিছত তেওঁলোকৰ লগত (ল'ৰা ছোৱালী হালৰ) আলোচনাৰ পৰা জানিব পাৰিলে যে তেওঁলোকে দাৰভঙ্গৰ পৰা (Postal Clerk Training Complete) কৰি ল'ৰা জন নলবাৰী আৰু ছোৱালীজনী নৰ্থ লখিমপুৰৰ ডাকঘৰত প'ষ্টিং হৈছে। কিছু সময়ৰ পিছত তেওঁলোক তিনি ও জনে হৈ যোৱা কাঠিনীটো লৈ তেওঁলোকে জোৰ জোৰকৈ হাঁহিবলৈ ধৰিলে। অৱশ্যেত অৱসৰপ্রাপ্ত পোষ্ট অফিচ মাষ্ট্ৰ জনে তেওঁৰ পাৰ হৈ যোৱা Postal Clerk পৰা Post master হৈ অৱসৰপ্রাপ্ত হোৱা জীৱন কাহিনীৰ বিষয়ে বিৱৰি কৈ তেওঁলোকৰ নাম, মাক দেউতাকৰ নাম আৰু ঠিকনা আদি ল'লে আৰু তেওঁলোকৰ নতুন কৰ্ম জীৱনৰ বাবে শুভেচ্ছা আৰু আশীৰ্বাদ দিলে।■

‘নাৰিয়ল পুৰাণ’ ৰ...ৰণমী ফুকন, মৰাণ

বয়সে ভাটি দিয়াৰ লগে লগে বেমাৰ-আজাৰবোৰ বাঢ়ি যোৱাৰ বিপৰীতে মন খুলি কথা পাতিব পৰা লগবোৰ কমি আহে। “বুঢ়াটোৱে বা বুঢ়ীজনীয়ে বৰ চোবায়” বুলি ল’ৰা-ছোৱালীবোৰতো দূৰতে বিদূৰ হয়। যাঃ কাৰো লগত মোৰ খাতিব নাই। কাষৰ ভাড়াতীয়া বিহাৰী মানুহজনৰ লগতে কথা পাতি সময়বোৰ পাৰ কৰি দিওঁ। বিহাৰীৰ মুখত ভঙ্গা ভঙ্গা অসমীয়া আৰু খাৰখোৱাৰ মুখত ভঙ্গা ভঙ্গা হিন্দী। এনেকৈয়ে চলি যায়। মই মোৰ অভিজ্ঞতাবোৰ কথা কওঁ, তেওঁ বিহাৰত কটাই অহা দিনবোৰৰ কথা কয়। বচ হৈ গ’ল। ইয়াতকৈ আৰু কি লাগে?

মোৰ ‘নাৰিয়ল পুৰাণ’ও বিহাৰী আৰু অসমীয়াৰ কথোপকথনৰে অংশ। আপোনালোকলৈ আগবঢ়ালোঁ, সোৱাদ পায়েইবাঙ্গ

“এক পুৰণি কহানি যাদ আয়া। একদিন হম এক মৃত আদমী কো শ্রাদ্ধ খানেকে গিয়া থা। ইচিলিয়ে বজাৰ মে এক বৰা চাই চুকান নাৰিয়ল খৰিদ লিয়া। বাছ নে বেথনেকে লিয়ে কই চিত খালী নেহী হে। হম খাড়া হো কৰ গিয়া। জব ব জেগা পৌহচে চে হম বলা বাখিব বাখিব। রহ ড্রাইভাৰ বেটা পুৰা গানা চুনকৰ মচগুল। অৰ একবাৰ চিঙ্গা দিয়া। গাড়ী জোৰচে ব্ৰেক মাৰ কৰ বাখ দিয়া। হম বেলেধও বৰক নেহি পায়ে। ইচিলিয়ে হাতো মে বাখা নাৰিয়ল বেগ আগে হকৰ দুচিট নে আগে এক তপা ৱালা আদমী বইঠা বাহা। ওনকা মাথামে এক বাল ভি নেহি হে।

নাৰিয়ল ওন আদমীৰ মাথা নে তাপ কৰ কে দি দিয়া। অৰ নাৰিয়ল ফিৰ হামাৰা হাত মে আ গিয়া।

আদমী বলা কে..। ওনহনে ধূঢ় লিয়া কিয়া চিজ মাথা মে মাৰ দিয়া। ব একবাৰ আগে একবাৰ পিছে একবাৰ ওপৰ কৰকে দেখা।

হামাৰা বুকু ঢক্ ঢক্ মাৰা। অভি কিয়া হ গিয়া। বেচেৰা আদমী মাথামে হাত বাখ কৰ হাত ঘূৰাই ঘূৰাই বাদ মে কিয়া হৰা পাতা নেহি। বাছ বৰক দিয়া। অৰ হামাৰা অৱস্থা এইচা হোৱা এইচা হোৱা ইতনি হাঁসষ্টি হ হাস্তে হাস্তে চুচু ভি বাজ হ গিয়া। ■

ৰস-ৰচনা ৪- পৰকীয়া প্ৰেমৰ ৰসাল অনুভৱ।

শ্ৰী...জুমী চিৰিং, কঠালগুৰি, লক্ষ্মীপুৰ।

চুলাই মদ বিক্ৰী কৰা ঘাটি এটাত মানে গিৰিয়েক আৰু হৈনীয়েকৰ মাজত
প্ৰতিদিনে ৰাতি বাৰ বজালৈকে তয়া-ময়া ৰণ চলি থাকে। কাৰণটো হ'ল গিৰিয়েকে
পাকটোৱে প্ৰতি হৈণীয়েকে বিক্ৰী কৰিবলৈ থোৱা গেলা পানী এটুপি খাই আৰু লাহেকৈ
পানী অলপ বাকী আগৰ সমান কৰি থয়। ইফালে প্ৰাহকৰ পৰা আহি যায় কমপ্লেন-
“দিনে দিনে পনীয়া হৈ গৈ আছে যে মালঙ্গ”

অৱশ্যে কেইটামান বছৰ পাছতে গিৰিয়েক জন হ'লগৈ যমৰ ঘৰৰ আলহী। তাৰ
পিছতহে হৈনীয়েকৰ আহি গ'ল ভালৰো ভাল দিন। বাৰ মাহত সলাই তেৰটা প্ৰেমিক।
গেলা পানী গিলা কেইজনৰ চকুত বোলে চুলাই মদৰ গৰাকীহে হৈ পৰে বিশ্বসুন্দৰী।
তাৰে মাজৰ এজনৰ আকৌ অবাধ গতি পূৰা-গধুলি। কুকুৰাই ডাক দিয়া আগতেই
পায়হি বিশ্ব সুন্দৰী কাষচাপি, ওচৰৰ মানুহৰোৱে দেখিলে দিয়ে চকু মুদি। কোনোবাই
ক'লে কৈয়ে দিয়ে - “যাৱতীয় বজাৰৰ পৰা ধৰি ৰঙা-নীলা কাপোৰৰ লৈকে দিয়ে আনি,
এতিয়া যে মই বহুত সুখী।”

হে হৰি, সহ্য কৰিব নোৱাৰি কেইজনীমান তিৰোতাই গৈ সেইজনৰ তিৰোতাক
দিলেগৈ কৈ “অ’ অমুকী তোমাৰ জনাই ইমান পুৱাই যায় ক'লে, জানিব বিচাৰা নেকি?
এদিন যাবাচোন মনে মনে পিছে পিছে লাগি।” তাৰপিছত সেইদিনাই হৈছিল দুয়ো ঘৰৰ
মাজত কুৰক্ষেত্ৰ ৰণ, একেবাৰে চুলিয়া-চুলি। পৰকীয়া প্ৰেমত পৰা জনৰ কি চাৰা চকুৰ
চাৰনি। তেৰাই বোলে ক'লে গৰ্ব কৰি ” দুয়োজনীকে মই দিওঁ সমানে বজাৰ কৰি,
যদিহে বুজিবলৈ চেষ্টা নকৰা মই ক'ৰবালৈ যাম গুছি।

কিনো চাম আৰু পৰকীয়া প্ৰেমৰ জীয়া কাহিনী ইমানতে মই আহিলোঁ গুছি
চকুৰ পানী মচি মচি।■

ফুকননীৰ সমাজ সেৱাৰ নমুনা

শ্ৰ...অনিমা চেতিয়া

-বাইদেউ, আপোনাক দায়িত্ব এটা দিওঁ, মঞ্চখন সজাৰলৈ দুটামান জাপি আৰু ফুলদানী
লৈ আহিব পাৰিবনে?...

-বাইদেউ, অতিথিক চাহ দিবলৈ আপোনাৰ ঘৰৰ পৰা ভাল কাপপ্লেট দুজোৰমান আনিবচোন...

-বাইদেউ, অতিথিক চাহ দিবলৈ পিঠা-পনা কিবা বনোৱাৰ দায়িত্ব লব নেকি আপুনি?....

যোৱা তিনিটা বছৰে নাৰী সংগঠনটোৰ সৈতে জড়তি থাকি এনেবোৰ ঝামেলাৰ পৰা
হাত সাৰিবলৈ কিমান যে বুদ্ধি পাঞ্জিৰ লগা হৈছে মইহে গম পাইছোঁ। উপায়ো নাই, ওলাইও
আহিব নোৱাৰোঁ, নিজৰ পেজত দি থাকিবলৈকে দেখোন সভা-সমিতিত তোলা ফটোবোৰ
লাগে।

এই কথাবোৰকে আলোচনা কৰি থাকোতে মিষ্টাৰ ফুকনে বৰ গাজত লগা কথা এটা
ক'লে। বোলে চাৰা আক' এইদৰে সদায় পোলোকা মৰাটো ভালকথা নহয়, বাইজে তোমাৰ
ঘৰত একো নাই বুলি ভাবিব।

নাই, নাই সেইটো হ'বলৈ দিব নোৱাৰি। কাইলৈ সভালৈ মই যাওঁতে প্ৰয়োজনীয়
সকলো বস্তু লৈ যাম। আজিয়েই সকলো গাড়ীত তুলি থব লাগিব।

-দ্রাইভাৰ্জ

দ্রাইভাৰে এফালৰ পৰা গাড়ীত তুলিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে-দহটা সৰুদৈয়া জাপি, পঁচখন
শৰাই, দুখন বেডকভাৰ, ফুলদানী, কাপ-প্লেট, ট্ৰে, ঝাৰ, গিলাচ, কেইটামান ফুলৰ টাব,
কেইডালমান প্লাষ্টিক ফুলৰ মালা, চাহৰ লগত খুৱাবলৈ কেইবাবিধো মিঠাই ইত্যাদি ইত্যাদি।

এইবিলাকত ব্যস্ত থাকোতে সম্পাদিকাই কাইলৈ এঘাৰ বজাত আহিব বুলি কোৱা
কথাঘাৰৰ বাহিৰে বাকী একো কথাই মিচেছ ফুকনৰ কাণত নোসোমাল। আচলতে পিচদিনা
সদ্যপ্ৰয়াত এগৰাকী বিশিষ্টা মহিলাৰ শোকসভাহে আছিল। ■

পানী মিঠৈ (তৃতীয় খণ্ড) কৃষ্ণ গোপ সংবাদ

শ্রু...চন্দ্ৰ কান্ত শহীকীয়া

এতন্তৰে কহ শুনা জন্মান্তৰ সংবাদ।
 শুনাসৱে মন দিয়া নকৰি প্ৰতিবাদ।।
 তোৱা মধ্যে বহুজন ধনন্তৰী হৈবা।
 প্ৰজাক প্ৰতি পালি কুশলে বাখিবা।।
 একোজন হৈবা অতিকে ধূৰন্ধৰ।
 দেখাত ভব্য গব্য যেন পুৰন্দৰ।।
 ওহিজনৰ কৃপাত বহু মৰিব নমৰিব।
 আমৰণ বাকচত অনেকক বাখিব।।
 বাকচত ভেল বাখি দান বিচাৰিব।
 আমৰণে আছে বুলি মিছাই কহিব।।
 প্ৰিয়জন বুলি সৰ্বো বিক্ৰয় হ'ব।
 তথাপিতো নেৰিব কুঁহিয়াৰ চেপা দিব।।
 আৰু কিছু জন্ম হৈবো স্বয়ন্ত্ৰু ধনন্তৰী।
 ঘৰে ঘৰে ফুৰিবাহা ছদ্ম বেশ ধৰি।।
 চাইবেক হাত কোনোজনৰ ললাত।
 ঔষধ-তাবিজ দিয়া পেলাইবা জালত।।

একোজন জন্মিবাহা ঢকুৱা বিষয়া হৈয়া ।
 চলক ৰোধিম বুলি ফিতাহি মাৰিবা ॥
 বাৰিষাৰ লটি-ঘটি খৰালিত পাহৰিবা ।
 পুনৰ্জপী বাৰিষাত বানে সংহাৰিব ॥
 উৎসৱে-পাৰ্বনে তোহোক গামোছা পিঞ্চাইব ।
 নেদেখা ভাও ধৰি পলাই থাকিব ॥
 প্ৰাম্য উন্নয়নৰ বাবে একোজন থাকিবা ।
 উন্নতি হকে অনেক আঁচনি আনিবা ॥
 আঁচনিৰ অগ্ৰগতি একোকে নহ'ব ।
 কামৰ খতিয়ানৰ ফলকখনি থাকিব ॥
 আঁচনিৰ হিতাধিকাৰী অনেক বাচিবা ।
 অপাত্ৰী দৈনীৰ নাম একোতেই নেৰিবা ॥
 লুভীয়া-অ-পাত্ৰজনে অধিক মৰম যাঁচিব ।
 পাত্ৰ না-পাত্ৰজনে মুখ মেলি বহিব ॥
 এবছৰ খান্দিবা খাল আনবছৰ পুতিবা ।
 এনেদৰে আঁচনিৰ উন্নতি সাধিবা ॥
 জলসিঞ্চন প্ৰচাৰেৰে পথ জিলিকিব ।
 পথাৰত জল নাই চিৰাল ফাট দিব ॥
 শীত কালত কৰা কাম বাৰিষাতো নহ'ব ।
 মিছা কথাত নামানিলে ধৰকণি দিব ॥
 লাভ হ'ব ককাই-ভাই বহু লিটিকাই ।
 প্ৰজাগণে থাকিব দাঁত নিকটাই ॥

স্বদেশত অঘৰী হ'ব বহু খিলঞ্জীয়া।
 থুলন্তও লেৰেলিব খাবলৈ নাপায়া ॥
 চৰকাৰী আঁচনি অনেক আনিব।
 চলাহিৰে সঞ্জয়ে মিচাই কহিব ॥
 ভাল হৈছে ভাল হৈছে বুলিয়া প্ৰচাৰিব।
 অনেকে ভূ- নাপাই হাবাথুৰি খাব ॥
 বিপদৰ অন্তে আহিবা মটৰে ধিৰ ঘিৰাই।
 চলাহিৰে বহুজনক নিবা মহত্তিয়াই ॥
 তিৰীসমে আঠে-বেথে গামোছা পিঙ্কাইব।
 নাজানে তোমাৰ সমে কিবা উপকাৰ হৈব ॥
 ধন লৈব মন লৈব লুটা-ঘটি নিব।
 কাৰজনী কোনে নিব খেলি-মেলি হৈব ॥
 ওহি মখা হৈবেক অতিকে ধুৰন্ধৰ।
 আঁচৰনো হৈবেক যেন বান্দৰৰ ॥
 তোৱাহমৰ কিছু কথা ক'লো এটিক্ষণে।
 শ্ৰীহত হতশ্রী বোলা নিৰন্তৰে ॥■

ব্যঙ্গ বচনা

স্পৰ্শ সুখ

শ্ৰী...সন্তোষ বৰা, ধেমাজি।

বগীবিল দলখন তেতিয়া হোৱা নাছিল। ২০১৮ চনৰ আগৰ মিৰি নাওঁ, ফি নাওঁ দিনৰ কথা। ধেমাজিৰ পৰা চমু বাটেৰে ডিব্রুগড়লৈ অহা যোৱা কৰাৰ একমাত্ৰ যাতায়ত ব্যৱস্থা ফেৰি জাহাজ বা কথিত ভাষাত ভট্ভটি নাওঁ। সিদিনা ভট্ভটি নাওঁৰে ধেমাজিলৈ উভটনি যাব্বা। যাত্ৰীয়ে থাহ খাই পৰিছে ভট্ভটি নাওঁখন। থিয় হৈ যাবলৈও ঠাই নোহোৱা অৱস্থা। সেয়েহে ভট্ভটিৰ বড়ীৰ ওপৰলৈ উঠি অকমান ঠাই ম্যাদি পট্টা কৰি বহি পৰিলোগৈ। ওপৰতো বহু সংখ্যক যাত্ৰী। এগৰাকী স্ত্ৰীলিংগ বাদে আটাইবোৰেই পুলিংগ বিশ-পচিশ বছৰ বয়সৰ। স্ত্ৰীলিংগ গৰাকীও সমবয়সীয়া। মনতে ভাবিলো এইগৰাকী বাঘৰ আগতেল খোৱাই হ'বঙ্গ সাধাৰণতে ভট্ভটিৰ বডিৰ ওপৰত মহিলাই উঠিবলৈ সাহস নকৰে বা তলত বহি যোৱা যাত্ৰীসকলেও ওপৰত মাহিলা উঠাত প্ৰতিবাদ কৰে। খুউৱ সন্তৱ সেইদিনা প্ৰতিবাদ নকৰিলে। গতিকে বাঘৰ আগতেল খোৱাজনী বডিৰ ওপৰত বিৰাজমান। মোৰো তেতিয়া যৌৱনে পাৰ ভাঙি আকাশ চুবলৈ মন যোৱাৰ বয়স। সেয়ে ভট্ভটিৰ ওপৰত বিৰাজমান স্ত্ৰীলিংগ গৰাকীক দেখি মনটো বিমজিম কৰি উঠিল। স্ত্ৰীলিংগ গৰাকী বিবাহিতা নে অবিহিতা ধৰিবলৈ টান। নিপোটল চেহেৰাৰ গাথীৰত সেন্দুৰ মিহলোৱা বঙ্গৰ স্ত্ৰীলিংগ গৰাকী দেখিলৈই মন জুৰ পৰি যায়। পিঞ্চনত সাগৰ নীলা শাৰী এখন পিঞ্চিছে। শাৰীখনৰ লগত মিলাই ব্লাউজটো। কপালত ডাঙুৰকৈ এটা ক'লা বঙ্গৰ ফুট লৈছে। ভেনিটি বেগটো, হাইহিলৰ চেন্দেলযোৰো শাৰীখনৰ বঙ্গেৰে মিলোৱা। খন্তেকতে স্ত্ৰীলিংগ গৰাকীৰ ফটো কপি কৰি পেলালো। আনকি সগৰ ফেনাৰদৰে বগা ভৱিব গোৰোহা, হাত-ভৱিত লোৱা নেইল পলিচ পৰ্যন্ত। ক'তা স্ত্ৰীলিংগ দেখোন মোলৈ কেৰাহিকৈ হ'লেও এবাৰো চোৱা নাইঙ্গ ড্ৰেচ-পোচাকত ময়ো এলা-পেচা বিধৰ মানুহ নহয়। কেনেধৰণৰ বঙ্গৰ পেণ্টৰ লগত কি বঙ্গৰ চার্ট পিঞ্চিলে স্মার্ট লাগিব সদায়

নজৰ বাখো। মানে অনবৰতে টিপটপ হৈ থাকো। স্ত্ৰীলিংগ গৰাকী ইমান অহংকাৰী নে? ইমান স্পন্দানে। খঙৰ লগতে মনটো সেমেকি গ'ল। যি কি নহওক পকেটৰ পৰা চাধাৰ পেকেটটো উলিয়াই চাধাৰ লগতে জোখত চুন অকণমান হাতৰ তলুৱাত লৈ বিহাৰী মাৰণ দিবলৈ ধৰিলো। আকো স্ত্ৰীলিংগলৈ চকু গ'ল। এইবাৰ স্ত্ৰীলিংগৰ চকুৱে চকুৱে পৰিল। মানে স্ত্ৰীলিংগই মোক মনে মনে নজৰ কৰি আছিল। মনটো ফৰকাল লাগিল। যেন জাৰকলি ক'লা মেষে ঢাকি ধৰা বেলিটো ওলাই এচেৰেঙা ব'দ দিলে। গাটো বিম্জিমাই উঠিল। ডিঙিত পিঞ্চিথকা সোণৰ চেইনডাল স্ত্ৰীলিংগৰ নজৰ পৰক বুলি চাৰ্টৰ ওপৰৰ বুটামটো খুলি ল'লো। স্ত্ৰীলিংগই বাৰে বাৰে মোলৈ চাই আছে। এইবাৰ মোক কোনে পায়। মনটো গঙ্গাটোপ মাছটোৰ দৰে ফুলি উঠিল। আকাংশিত কিবা এটা যেন পোৱাৰ আশাত মনত পেলাবলৈ চেষ্টা কৰিলো আজি পুৱা প্ৰথম কাক দেখিছিলো বাৰু? ভাৱনাত মই বিভোৰ হ'লো। স্ত্ৰীলিংগই তাই বহা ঠাইৰ পৰা মোৰ কাষলৈ আহি অনুৰোধৰ সুৰেৰে ক'লে-দাদা বেয়া নেপায় যদি আপোনাৰ ফোন নম্বৰটো দিবনে প্লিজ? প্লিজ শব্দটোৰ উচ্চ স্বৰত মোৰ ভাৱনাৰ যতি পৰিল। মোৰ কাষত থিয় হোৱা স্ত্ৰীলিংগই পুনৰ দুহাৰিলৈ দাদা বেয়া নেপায় যদি চাধা অলপ দিব নেকি বাৰু? এইবাৰহে উৰহি গচ্ছ ওৰ ওলাল। তাই বাঘৰ আগতেল খোৱা চাধাত আসক্ত। মৰতীয়ে চাধাৰ লোভ সামৰিব নোৱাৰি মোলৈ বাৰে প্ৰতি চাইছিল। আনকি চাধাৰ লোভত অনুৰোধ কৰিছিল চাধা অলপ দিব নেকি বাৰু? মনটো নিমিষতে সেমেকি বৰফ চেঁচা হ'ল। তথাপি মনত থিবাং কৰিলো যি কি নহওঁক তাইৰ স্পৰ্শ সুখ অকণমানকে লওঁ। সেই ভাৱত সোঁহাতৰ বুঢ়া আৰু তজনী আঙুলিৰ বাওঁহাতৰ তলুৱাৰ পৰা চাধা অলপ তুলি আনি স্ত্ৰীলিংগৰ তলুৱাত গুজি দি মাজু, অনামিকা আৰু কেঞ্জা আঙুলিৰে স্ত্ৰীলিংগৰ তলুৱাৰ তলৰ ফালে স্পৰ্শ কৰি সুখ অনুভৱ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলো। উদ্দেশ্য “নাই মোমাইতকৈ কণা মোমাই ভাল” মানে আশা কৰাত মতে বহু নেপালো যদিও কিবা এটাতো পালো।■

অচম দেচৰ দাঢ়ি-মোচৰ কথা

শ্ৰ....কৰবী দেউৰী

‘আৰ চিগা চুলি, তাৰ চিগা চুলি, বান্ধি যাওঁ নেঘেৰী খোপা’। ... এৰা অ’ চুলি নোহোৱা টকলা মূৰী তিৰোতাজনী বা মূৰৰ মাজ তালু জিলিকি থকা ডেকা ল’বাহাঁতক বাক কেনে দেখে আপুনি ? আগৰ দিনত আমাৰ আচাম দেশৰ জীয়ৰী বোৱাৰীহাঁতে কিচ্কিচিয়াকৈ ক’লা দীঘল চুলি টাৰিবে দুডলীয়া বেণী গুঠি, গলধনত পৰাকৈ কলডিলীয়া খোপা, নেঘেৰী খোপা, ঘিলাচক,লীয়া খোপাটি বান্ধি, খোপাতে আকৌ কপৌ ফুল, নাহৰ ফুল, গোলাপ ফুল নার্জী ফুল গুজি ফুটনি ফুটনীকৈ বিহৃতলীত গৈ ডেকা ল’বাৰ মন ভুলাইছিল হেনো। পিছে আজি কালিৰ ডেকা-ডেকেৰীৰ ‘হেয়াৰ ষ্টাইল’ৰ মহিমা বুজাই টান। সেয়ে সৰু কাহিনী এটাকে কওঁ দেই—।

তাহানিৰ যুগত মত্যৰ তিৰোতাহাঁতৰ মূৰৰ চুলি দেখি টকলা- মূৰীয়া মতা নৰ মনিচহাঁতৰ মনত বৰ দুখ লাগিছিল। ইফালে আকৌ মাজে মাজে লগ পাই অহা ইন্দ্ৰ, বায়ু, বৰণ, যম আদি দেৱতাসকল দাঢ়ি-চুলি, মোচকোচাৰে এনেনো শুৱনি। ব্ৰহ্মাদেৱৰ কথা নকলোৱেইঙ্গ দীঘলকৈ বৈ পৰা দাঢ়ি কোচাৰে, নাকৰ তলৰ অকোঁৱা-পকোঁৱা মোচ, বুঢ়া ব্ৰহ্মাদেৱক লগ পাই এজন ডেকা মনিচে ব্ৰহ্মাদেৱৰ ভৰিত দীঘল দি পৰি ক’লে- “প্ৰভু আমাৰ মত্যৰ নৰ মনিচকো আপোনাৰ দৰে দাঢ়ি-মোচ দিয়ক। মত্য দেশৰ মনিচৰ মূৰত চুলি নাই, গালত দাঢ়ি-মোচ নাই দেখি তিৰিহাঁতে লাওমূৰীয়া টপা, গাইমূৰীয়া মতা বুলি কৈ যে হাঁহে। তাতে আকৌ ৰদেও পোৰে, জাৰেও কামোৰে। তিৰি নোপোৱা আমাৰ দৰে বৰলা মখাৰ আৰু উপায় নাইঙ্গ

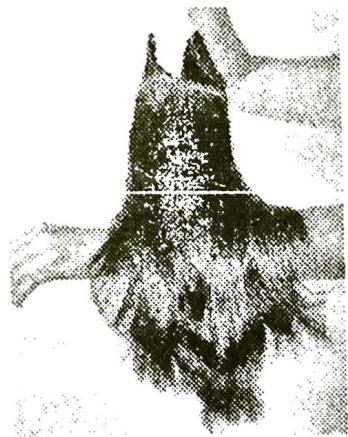
ব্ৰহ্মাদেৱে মনিচটোৰ দুখৰ কথা বুজি পালে। সৰগৰ দেৱতা ইন্দ্ৰৰ ওচৰলৈ তাক নি

কথাখিনি বিৱৰি ক'লে। ইছা নাথাকিলেও ইন্দুই ৰক্ষাদেৱৰ কথাখিনি 'না' ক'ব নোৱাৰিলে। বৰ পাচি এটাত এপাচি চুলি তাৰ মূৰত তুলি দি ক'লে-- 'হেৱা মনিচ তোমাক এপাচি চুলি দিলো। এই খিনি মত্য়লৈ নামি যোৱা বাটত লগ পাই যোৱা মতাহঁতৰ মূৰে-গায়ে চটিয়াই-চটিয়াই একেবাৰে পূৰ-দেশলৈকে চুলিখিনি লৈ যাবি। তহঁতৰ দেশত যি ভাগ পৰে সেইখিনি তহঁতলৈ হ'ব, ভগাই লবি।'

পূৰ দেশৰ অৰ্থাৎ সৌমাৰ দেশৰ নৰ মনিচটোৱে সৰগৰ পৰা লাহে লাহে কাশ্মীৰ, হিমাচল, পাঞ্জাৰ, উত্তৰ প্ৰদেশ, আদি দেচে দেচে মতা মানুহবিলাকলৈ এখনি হাতেৰে চুলিবোৰ চটিয়াই আহিবলৈ ধৰিলে। এনেকৈ বিহাৰ, বংগ আহি আচমমূলক পাই দেখিলে পাচিৰ চুলিৰ পৰিমান উদং হ'বৰ হ'ল। সেয়ে লাহে লাহেকৈ লুইতৰ বুকুত নাও উজাই নি অলপ-আচৰণকৈ চুলিবোৰ লুইতৰ দুয়োপাৰে চটিয়াই আহিবলৈ ধৰিলে।

সেয়ে হেনো পশ্চিম দেচৰ কাশ্মিৰ পঞ্জাৰ, উত্তৰ প্ৰদেশৰ নৰ-মনিচহঁতৰ বোলে দাড়ি-চুলিবোৰ দীঘল-দীঘল, ঘন-ঘন, ক'লা-ক'লা আৰু আচম মূলকৰ পুৰুষহঁতৰ আকৌ পাতল-পাতল, কোনোৱা জনৰ মুখত, ঠুটৰীত দাড়ি-মোচৰ নামত তেনেই চিলমিলীয়া। কাহিনীটো সচাঁনে মিছা-টঁ কৰি চাবচোন বাৰুকৈ। আমি দেখোন আজিও চল পালে কবলৈ এৰা নাই 'এ নগা দাড়ি কেইডালহে আও' তাকে লৈ ইমানটো ফিটাহিকে বাউ।'

মুক্তি ঘোষা লোনী

শ্ৰ....বিনীতা চৌধুৰী গাবোড়িয়া, ধেমাজি।

‘অ’ নবৌ, শ্বেম্পু অকণমান দিয়ক চোন’ হাতত বাঢ়নি পাত লৈ খৰধৰকৈ মোৰ
ওচৰলৈ আহা লোনীক সুধিলো, “কিয় আহিয়ে যে শ্বেম্পু বিচাৰিছ?” “নহয় অ’ নবৌ এচুকুত
দিলেই হ’ব।” মই তিনিদিন মান আগতে কিনি অনা বৰ্তমানেও বেগটোৰ ভিতৰতে থকা
শ্বেম্পুৰ দুটকীয়া পেকেট এটা লোনীৰ হাতত দিলো। কি অদ্ভুত! তাই দোখোন শিৰত জিলিকি
থকা সেন্দুৰখিনি ঘতি ঘতি উঠাবলৈ চেষ্টা কৰা দেখি সুধি পেলালো। ঐ লোনী কি কি হ’ল,
তেনেকৈ শিৰৰ সেন্দুৰখিনি ধুই পথালি নিকা কৰিলি যে? তাই ওচৰতে থকা ফটা কানি
টুকুৰাবে মূৰটোৰ আগফালটো মোহাৰি মোহাৰিয়ে উত্তৰ যি দিলে মই অবাক! “অ’ নবৌ,
হেৰি নহয় এতিয়া আপোনালোকৰ ঘৰলৈ কেইগৰাকীমান বাতৰি কাকতৰ মানুহ আহিব।”
“কিয়? কি বাতৰি কাকতৰ মানুহ? সেই যে ঠাই বিলাকৰ বাতৰি, ঘটনা এইবোৰ বাতৰি
কাকতলৈ দিয়ে।” মই তেতিয়াহে বুজিলো, মানে কোনোৱা লোকেল সাংবাদিক আহিব।
“কিন্তু কিয় আহিব, আমাৰ ঘৰলৈ?” তাই কলে- “মোৰ দেউতাই হেনো দেশখন স্বাধীন
নৌ হওঁতে গাঁৱৰ ‘কেওট নেতাই’ উলিওৱা প্ৰচেচনত কেইবাদিনো গৈছিল। ডেকা কালতে
আকো পইচাও হেনো দুটকাকৈ পাইছিল, আইয়ে কৈছিল আমাৰ আগত এইবোৰ কথা।
এতিয়া হেনো চৰকাৰে তেনেকুৱা পৰিয়ালৰ মানুহ মানে সতি-সন্ততি নামবোৰ চাই সাহাৰ্য
দিছে জানা নবৌ।” ও, ‘কোনো নহয়’ মই ক’লো, তাতে আকো শ্বেম্পু মাৰি তই শিৰৰ
সেন্দুৰ ততাতয়াকৈ ধুই পেলাইছ কিয়? ” “এই নবৌ বিয়া হোৱা জীয়ৰীক হেনো দিয়া
নিয়ম নাই। সেয়েহে এই কন কষ্ট কৰিছো সাহাৰ্যটো পাবলৈহে। আইজনী গ’লেই একো ভু
নোপোৱাকৈ ককাইদেও চুকুৱা বছৰ চেৰেক হ’ল। ভতিজা দুটা কেৰেলাত কিবা এটা কৰি
আছে। বগী নবৌ যে তেনেই আকৰি। এইবোৰৰ আ-ভুৰে নাপায় মইহে আমাৰ গোটৰ হেড়
কাটনী বাইৰ পৰা গম পালোঁ। বাইয়ে কোৱাৰ দৰে সেন্দুৰকণ ধুই হ’লেও, কিবা বোলো

মুক্তি যোদ্ধা পৰিয়াল পেঙ্গনটো লও বুলিহে এইখন লৰা-ধপৰা। পাবলগীয়াটো পালে ল'ব
লাগে নহয় নবৌ ?”

লোনীয়ে কোৱামতে দুজন সাংবাদিক আহি আমাৰ ঘৰত উপস্থিত। আমাৰ অচিনাকী
দুই সাংবাদিকক বঙ্গ চাহ বিস্কুটেৰে আপ্যায়িত কৰি, মাটিতে মানে আমাৰ ড্রইং রুমৰ মাজতে
থকা টেবুলৰ কাষৰ ঠাইতে বহি লোনীয়ে নিজৰ বিয়া হ'ব নোৱাৰা দুখৰ কাহিনী কৈ থকা
শুনি মই নিজেই অবাক হ'লোঁ। সাংবাদিক দুজনে লোনীক আঙুলিৰ চাপ, কাগজ পত্ৰত
কিবালিখা- লিখি কৰি গুচি গ'ল। সেই দিনা সিমানতে শেষ। চাৰিদিন পিছত ২৬ জানুৱাৰী।
সেই দিনা পুৱা ছয় বজাতে আমাৰ ঘৰলৈ আহি লোনীয়ে খদমদম কৰি কামকেইটামান কৰি
মোক চিঞ্চিৰি চিঞ্চিৰি কোৱা মই গা ধোৱা ঘৰৰ পৰাই শুনিলো। ‘নবৌ কাম হ'ল, মোক
আজি আঠ বজাত কাছাৰী ময়দান পাবলৈ কাটনী বাইয়ে দড়াই কৈছে। নবৌ মই কিন্তু আপোনাৰ
পৰহি ধুই থোৱা পাতলকৈ ফুল থকা বগা মেখেলা চাদৰখন লৈ গ'লো দেই। আলনাৰ তলত
পেলাই থৈছে, সেইবোৰ আপুনি এনেয়ে নিপিঙ্গে।’ মোৰ উত্তৰলৈ বাট নেচাই লোনী গেট
খুলি ওলাই যোৱা মই গম পালো। ‘কি যে বিৰস্থনা’। পিছদিনা হকাৰে পদুলিত পেলাই থৈ
যোৱা বাতৰি কাকতত দেখিলো, লোনীকে আদি কৰি কেবাজনকো স্বয়ং বিধায়ক মহোদয়ে
গামোচা পিঞ্চাইছে। বাতৰিত ফটো, দেখি লোনী গদ্গদ—মই ক'লো— “লোনী তই কিন্তু
নামে মানুহে মিলিছ দেই” একে বাৰে কথা কাম চবতে ‘নিমখীয়া’- ছবিখনত তোক কনকলতা
আইদেউৰ ভনীয়েক যেনেহে লাগিছে। পিছে সাহাৰ্য পালিনে? পইচা কিবা দিলেনে? “হয়,
হাতে হাতে নিদিয়ে নহয়, বেংকত জমা হ'ব মোৰ একাউণ্টত।” লোনীয়ে আজিও দোখোন
কিয় শিৰত সেন্দুৰ লোৱা নাই!■

আবোল-তাৰোল টোটকীয়াৰ প্ৰতিবেদন

শ্ৰ....বিধিস্থ বৰবৰা

* বাতৰিত প্ৰকাশ “(১২ জানুৱাৰী ২০২৫ সাদিন”)

দিছপুৰত ব্যয় নোহোৱাকৈ পৰি আছে শ্ৰমিক কল্যান নিধিৰ - ১,৯৩৯ কোটি টকা।

ভালেই, ইল, নহলে যি সোপাহে অসমৰ শ্ৰমিক, তেৰাসবৰ খাই বৈ বিয়াগোম পেটোঢ়ি উঠিবই
নোৱাৰা হ'ব। আমাৰ চৰকাৰে যি কৰিছে ভালেই কৰিছে। তিনিবাৰ হাত চাপবি মাৰিছো। হা হা হা।

* বাতৰিত প্ৰকাশ “(১২ জানুৱাৰী ২০২৫ সাদিন”)

আঁচনি ৰূপায়ণৰ তালিকাৰ শেষত অসম—

পকেট পূৰ কৰাত অসম কিস্তি আটাইতকৈ বোধ হয় আগত।

(১২ জানুৱাৰী প্ৰতিদিন)

২০২৬ ত বিজেপিৰ লক্ষ্য মুছলমানৰ ভোটাৰ।

এই বাৰ পদুমৰ নেতা সকলে লুঙ্গি-টুপি পৰিধান কৰি মিএণ্জ ভোটাৰৰ ওচৰলৈ
যাবলৈ হ'লেই। কিমাধিকম !!!

* বাতৰিত প্ৰকাশ “(২২ জানুৱাৰী ২০২৫ প্ৰতিদিন”)

চাৰি মাহে কোনো আঁচনিৰে আছুক নিদিলে ৰাজ্য চৰকাৰে হয় নং দফা।

সমিতিৰ প্ৰতিবেদন ধোঁৱাচাঙ্গত।

সেইবোৰ আঁচনিৰ প্ৰতিবেদন ধোঁৱা চাঙ্গত বখাতকৈ দিল্লীৰ ফালে মানুহে নমাৰ নোৱাৰা কিবা
তাতকৈ ওখ চাং আছে যদি তাতেই উঠাই থব লাগে। কোৱা নিষ্প্ৰয়োজন !!!

(প্ৰতিদিন ২৩ জানুৱাৰী ২০২৫)

দিছপুৰে দাখিল কৰা শপতনামাক ক্ৰটিপূৰ্ণ আখ্যা উচ্চ ন্যায়ালয়, বিদেশী বহিক্ষাৰৰ নাই স্বচ্ছ
ব্যৱস্থা -চৰকাৰক ভৎসনা ছুপ্রিম কৰ্তৃৰ।

বিদেশী নাগৰিক বোৰত ডিটেনশন কেম্পত বাখি খোৱাই বোৱাই স্বাস্থ্যপাতি শকত-আৱত কৰি
পিছত দেশতে বাখি ধন্য মানিবলৈ এইখিনিতে চৰকাৰক পৰামৰ্শ আগ বঢ়ালো।

(প্ৰতিদিন ৪ ফেব্ৰুৱাৰী ২০২৫) : বাজট সংশোধন কৰি উৎপূৰৰ পুঁজি কৰ্তৃন কেন্দ্ৰৰ মাহী আই মৰম
ইয়াতকৈ কিনো হ'ব পাৰে বাক ?

(প্ৰতিদিন ৪ ফেব্ৰুৱাৰী ২০২৫) : নগ্ন বাবাক লগত লৈ শুভাযাত্ৰা কৰাক লৈ বীৰ লীচিত সেনাৰ প্ৰতিবাদ-
শুভাযাত্ৰাত উলংগ হৈ অংশগ্ৰহণকা বীসকলে নিজেও নগ্ন লৈ বাসক্ৰীয়া কৰিলে বাইজে ভাল
পালেহেঁতেন। কিমাচাৰ্যম : আঃ বা বা।

আকুলতা

শ্রেষ্ঠ...লক্ষ্মী প্রভা কাটনী, এৰাচল, ধেমাজি

গৰমৰ বন্ধ বুলি হীৰামতী আমাৰ ঘৰলৈ আহিল, বোলে এসপ্তাহ মান থাকিব। হওঁতে ভালেই পালো তাই মোৰ নলেগলে লগাই আছিল। কিন্তু বহুদিন যোগাযোগহে নাছিল। বিয়া হৈ দুৰ্বুৰণিলৈ দুজনী দুফালে গুচি আহিলো। পিছে মোবাইলটো হোৱাৰ পৰা কেনেকৈ যে আকো পুৰণা বন্ধু-বান্ধুৰী, মিটিৰ-কুটুম্বোৰ লগত যোগাযোগ হ'ল। তেনে এটা সু-ক্ষণতে আজি তাই আমাৰ ঘৰলৈ আহিলে। মোৰ মন থৌকিবাধো। মই তাইক সাৰটি ধৰি দুয়ো কান্দিছো হাঁহিছো, মুঠতে দুয়ো দুয়োকে লগ পাই মহা আনন্দ লাগিছে।

মোৰ গৃহস্থ চুমনিত আছে গৈ মানে মুগাপলু পুহিছে। চুমনিত টঙ্গিঘৰ এটি সাজি লৈছে, তাতে থাকে গৈ। আমি দুজনী সেয়ে আজাদি স্ফুর্তি আৰু স্ফুর্তিকে কৰিম। মই হীৱাক মুগা পুহি সুতাকাটি বৈ লোৱা মুগা কাপোৰ, সূতা এইবোৰ দেখুৱাই আনন্দ পাইছো। তাই পিটিকি পিটিকি চাইছে পিঞ্জি ও চাইছে আত্মহাৰা তাই। মোৰ বোৱাৰীয়ে মাজে মাজে তামোল-পাণ, চাহ-জলপান যতনাই আছে। কিমানযে কথা পাতিছো সৰু কালৰ পৰা এৰা এৰি হোৱালৈকে আমাৰ যে কিমান স্মৃতি আছে ঐ। পিছে তিনিদিন মান থকাৰ পাছত তাইলৈ ঘৰলৈ মাতি ফোন আহিল। বিশেষ কাৰণত তাই যাব লাগিব বোলে। মোৰ মনটো বৰ দুখ লাগিল তথাপি আকো অহাৰ প্রতিশ্ৰূতিবে তাই যাবলৈ ওলাল।

যাবৰ পৰত তাই মুগাসূতা এমুঠি মনে মনে বাওঁ কাষলতিৰ তলতে ভৰাই ল'লৈ। আমাৰ বোৱাৰীয়ে দেখি মোক ক'লে যদিও মই বিশ্বাস কৰা নাই। মই মুখামুখিকৈ সুধিবলৈ বেয়া পালো। সেয়েহে বুদ্ধি কৰি ক'লো সখী ঐ আমি যে আগতে নৈৰ পাৰত ওজোপাৰ তলত বিহু নাচিছিলো এতিয়া আজিও অলপ নাচো আহাঁ। মই গীত জুৰি নাচি তেওঁকো হাতৰ লাচতে নাচিব ক'লো। মই দুয়োহাতে মেলি মেলি নাচিছো কিন্তু হীৱাই বাওঁহাত খন চেপা মাৰি ধৰি সোঁহাতখন দাঙি দাঙি দুয়োহাতে মেলি মেলি নাচিছো নাচিছো নাচিছো নাচিছো— “হাত দাঙি দাঙি ককাল ভাঙি ভাঙি নাচা ঐ নাচনী” — নাচিছে। বহুদেৰি তেনেকৈ নচা দেখি মই--- “হাত দাঙি দাঙি ককাল ভাঙি ভাঙি নাচা ঐ নাচনী” — বুলি গান গাইছোহে গাইছো নাই একে ধৰণেই তেওঁ নাচি আছে। মই বাবে বাবে তেওঁ ওচৰলৈ নাচি নাচি গৈছো এপাকত তেওঁ গীত জুবিলে আৰু সোঁহাতটো অগাপিচা কৰি কৰি গাবলৈ ল'লৈ নাচিয়েই থাকিল.....।■

উধান সভার যুদ্ধ

উধান সভাত গেদেলী পৈয়েকৰ ফেদেলী পৈয়েকৰ যুদ্ধ।
 অস্ত্র প্ৰহাৰিলে দুয়ে দুইকে হৈ বিয়াগোম ক্ৰুধ।।
 ফেদেলাই বুলিল বাইক গেঞ্জেলালৈ চায়।
 উধান সভাত চিৱিৰা চিৱিৰি লগালে হায় হায়।।
 ফেদেলী পৈয়েকে গেঞ্জেলী পৈয়েকক মাৰিলন্ত বাণ।
 তোৰজনীয়ে সংসাৰত য'তে ত'তে কাটিছে অসমৰ কাণ।।
 তোৰজনী তেনেই গেঞ্জেলী গোন্ধত তৰণি নাই।
 সেয়ে তই ভয়তে বুলিছ হায় হায়।।
 মহা গৰ্জনে গেঞ্জেলী পৈয়েকে ফেদেলালৈ চায়।
 তোৰজনী ঘোঁচত পোৱা চাকৰি যোগ্যতাকে নাই।।
 এইয়া হ'ল উধান সভাত উধানহঁতৰ বাইক।
 উধানহঁতৰ যুঁজ চাই নোৰুলিলো লাইক।।
 গেঞ্জেলা ছাৰক তেল মাৰোত আনটি উধান ফচিল।
 মামৰে ধৰা বুঢ়ামৌলবীয়ে আনক বুঢ়ী সাজিল।।
 দ্রঃপদীহৰণ ভাওনাৰে উধান সভা চলিল।
 উধানমখা খন্দা খাই মূৰে মূৰে যুঁজিল।।
 যুঁজৰ মঞ্চত কোনোৱে দিলে পলাই নিফাট-ফাট।
 খেনোৱে আকো খঙ্গৰ ভমকত নিকটাই আছে দাঁত।।
 মাল খোৱা উধান ককাইহঁতৰ কিলো কথাৰ লীলা।
 তাকে দেখি অসমৰ ৰাইজে দিছে কাণত থিলা।।
 ফোঁপজ্যোতি ফোঁপে বকে কোনো নাইখে বাত।
 এইবাৰ উধান সভাত ঘোঁচা মাৰি সৰোৱাৰ দাঁত।।
 ফোঁপজ্যোতিয়ে খিলখিল চাৰক গৈলেক খেদি।

দেখহঃ শুনহঃ ঠাণ্ডঃ ঠাণ্ডঃ

শু...পানীৰাম খাৰখোৱা

দেখঃ দেখঃ সভাসদ দুয়ো চকু মুদি।।
 কিনো হৈল উধানসভা ভচমৰ বৰিষে।।
 শুনহঃ দেখহঃ সবে মনৰ হৰিষে।।
 ।। জয় আই হজম।।

বিমল খুবা

শ্ৰী...সক্ষীপ্তভা কাটনি

অ বিমল খুবা
অ বিমল খুবা
ভাকুটকুট লিখিলা
লিমাবিক লিখিলা
ৰাইজক হছৱাই
আধামৰা কবিলা
টোকা পৰনা পঢ়লৈ
অকলে হাঁহিছে
বৰাহজন আপুনি
পাছতহে জানিছো ।
হাঁহি ঐ আছিলো
পেটত ধৰি ধৰি
ইগান যে জমনি

নাহাঁহি নোৱাৰি ।
ৰাশিফল যিহে
লিখিলে আপুনি
কোনেও এনেকৈ
লিখিব পৰা নাই
আপোনাৰ নিচিনা
লিখোতা আৰু নাই ।
ছদ্মনামেৰে যিগান বোৰ লিখিছে
ৰাইজে আদৰি এবাৰতে পঢ়িছে
অ বিমল খুবা হাঁহিব যে বহঘৰা
গোটেই অসমতে চিনাকি ৰাখিলা
হাঁহি বে তুমি হলা থুনপাক
শতায়ু গৰকি সুখী হৈ থাকক ।